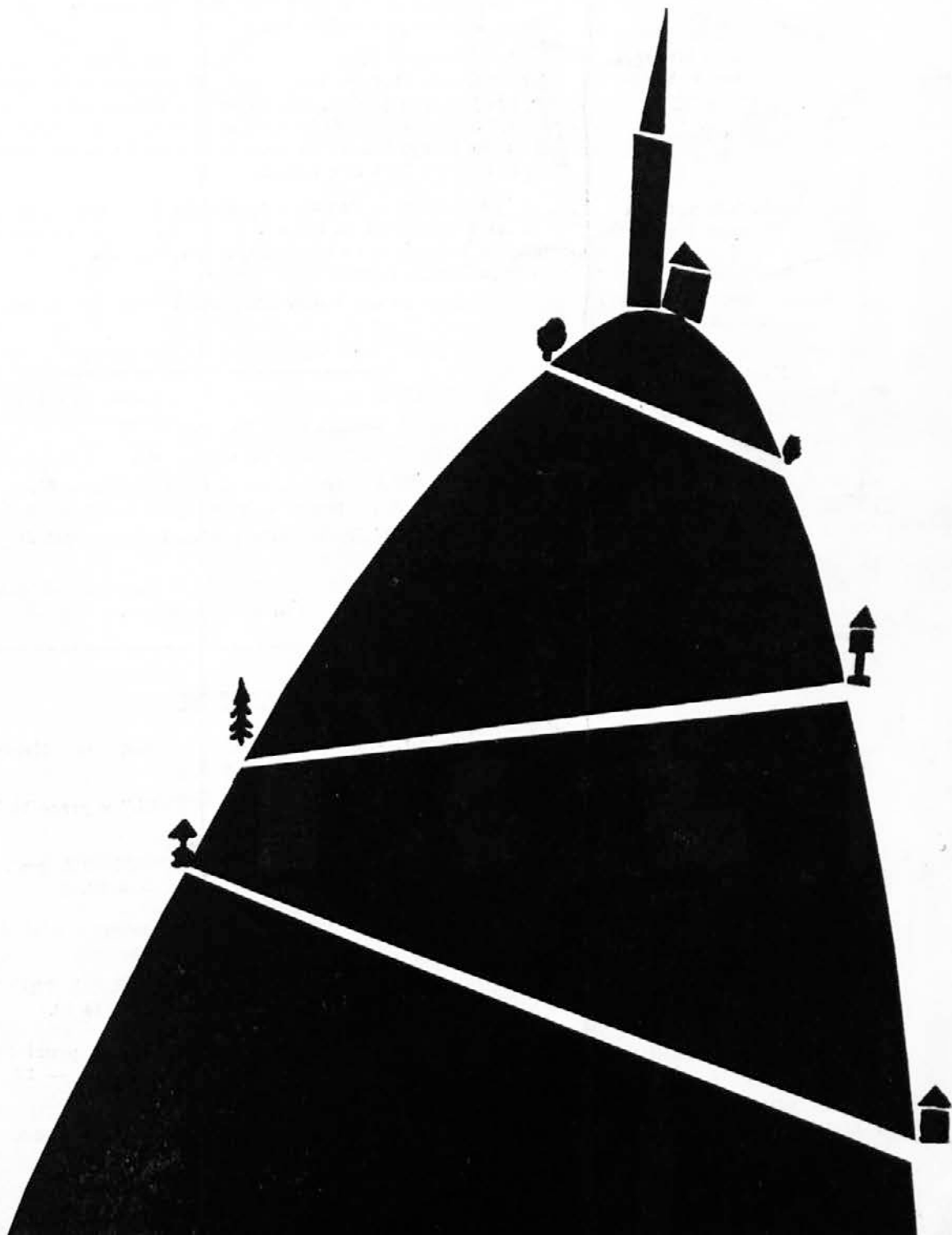

1967 DECEMBER ŠTEVILKA 12 LETO XVI

Registered at the G.P.O., Sydney, for transmission by post as a periodical.

D 11 196952

M I S L I

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

NOVA KNJIGA V ANGLEŠČINI O SKOFU BARAGU

Konec septembra je izšel v eni najbolj uspešnih naselbin Baragovih misijonov, v L'Anse, Michigan, najnovejši življenjepis škofa Baraga v angleščini: *Shepherd of the Wilderness* — Pastir divjine. Napisal ga je Bernard J. Lambert, County Clerk v okrožju Baraga. G. Lambert je tudi aktiven član Zgodovinskega društva okrožja Baraga. Gradivo je zbiral 18 let.

Ta Baragov življenjepis je pisan poljudno, brez znanstvenega aparata, toda vsakemu vsaj površnemu poznavalcu Baragovega življenja je jasno, da je Baragova življenjska zgodba naslonjena na solidne vire. Slog je prijeten in besedilo ni predolgo (250 strani). Upati je da bo našlo mnogo bralcev ne samo med Slovenci, marveč tudi med splošno publiko v ZDA in v Kanadi.

Za tiste, ki se zanimajo za Barago kot strokovnjaki, je dodana knjigi bibliografija, ki našteva glavne vire, ki se nanašajo na Baraga. Na začetku in na koncu knjige sta tudi dva zemljevida ozemlja, kjer je Baraga deloval.

Shepherd of the Wilderness stane \$ 4.95.

(Slov. država.)

IN ŠE DRUGE IMAMO SPET

SKOZI LUČI IN SENCE, — Ruda Jurčec, I. del \$3.

NEVIDNA FRONTA — Vauhnik — \$3.

ŽIVLJENJE KRISTUSOVO — Ricciotti — \$ 5.

DESETI BRAT, roman, spisal Josip Jurčič — \$1.

H E R T A, povest baletke, spisal Janko Mlakar — \$1.

SMISEL ŽIVLJENJA, zelo poučna knjiga, spisal dr. Janez Jančkovič — \$1.50.

DON CAMILLO IN PEPPONE, — Guareschi — zelo zabavno branje o župniku in komunistu županu. CENA \$ 1.50.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

LJUBLJANSKI TRIPTIH, moderna povest, spisal Ruda Jurčec. — \$2.

DOMAČI ZDRAVNIK, Knajpova zdravilna metoda z vodo. \$ 1.50.

BOŽJA PLANINA, spisal Metod Turnšek. Krasna zgodovinska povest o začetkih Sv. Višarij. Cena (nevezani) \$1.50 s poštnino.

SOCIALNA EKONOMIJA, spisal dr. Ivan Ahčin. Cena \$3.00 s poštnino.

DOM POD BORŠTOM. Povest. Spisal Janez Kmet. — \$ 1.00

STOJI NA REBRI GRAD. — Zgodovinska povest. Spisal Metod Turnšek. — \$ 1.50.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak rešuje v knjigi razne človekove težave. — šil.10.

TEREZNIKA, povest iz Menišije, spisal Ivan Matičič. \$ 1.

DANTEJEV "PEKEL" v prevedbi Tineta Debeljaka — \$2.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sveta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja — 10 šil.

PRI PODNOŽJU BOŽJEGA PRESTOLA, roman, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

MEDITACIJE — nabožne pesmi Franca Sodja, pisatelja "Pred vrati pekla". — \$2.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

LETO XVI.

DECEMBER, 1967

STEV. 12

IN ANGEL JE REKEL: NE BOJTE SE!

BOŽIČNI DAN IN NJEGOVA SVETA NOČ — praznik zaupanja, veselega gledanja v bodočnost! Nekaj velikega se godi, nekaj nadsvetnega, nadnaravnega. Nebo se je odprlo, "veliko čudo se godi", pravi božična pesem. Tako nenadno je prišlo, da vzbuja preplah. Vendar, po kratkem premislu se mora preplah umakniti, na njegovo mesto stopi zaupanje.

Ljudje imamo zaupanje, da bo še vse prav, iz zelo različnih razlogov. Morda ga imaš ti zato, ker je na banki na tvoje ime zapisana lepa vsota dolarjev. Morda zato, ker ti zdravje tako krasno drži. Morda zato, ker si mnogo potoval in poznaš svet. Težko te bo kdo nalagal. Morda zato, ker si veliko študiral in se smeješ napoučenim in neizobraženim. Tako čudno staroverske nazore imajo.

Zaupanje, ki ga nam BOŽIČ prinaša, je vse nekaj drugega. Nič ni podobno zaupanju iz posvetnih razlogov. Zares, kar nekaj nasprotnega je, ne pozna samosvestnega zaupanja iz posvetnih razlogov.

"Danes vam je v Davidovem mestu rojen Odrešenik." In kdo je? Sam Sin božji, Jezus Kristus mu bo ime. To nas spet in spet spominja, da nas Bog ima za vredne odrešenja in bodoče slave.

Je to kaj posebnega? Zakaj bi pa ne bili vredni? Domala vsakdo misli o sebi, da je kljub vsem morebitnim pomanjkljivostim vendar nekaj steber, svojevrstna moč, ki je ne gre porjvati v stran. Že

zato ne, ker je v dnu svojega srca dober, čeprav tega vedno ne kaže. Kaj bi ne bil vreden, da se vsako oko vanj ozre! Človeško najprej, pa zakaj ne tudi božje?

Že, že, toda, prijatelj, življenje je čudno muhasto in rado vse v luči sveta priznane vrednote kar na lepem na glavo postavi. Ni treba naštevati poedinih primerov, kar okoli sebe pogledaj. Kako veš, da ne bo življenje tudi tebi kaj takega zagodlo? Nevarno se bo zamajala tvoja namišljena varnost, zaupanje vase, vera v denar, veljava pred ljudmi, zdravje, mladostna moč...

Nenadoma bodo imele ves drugačen pomen angelove besede: Ne bojte se, danes vam je rojen v Davidovem mestu Odrešenik, Zveličar. Začutil boš, kako potreben ti je. Ne pošilja ti ga kak bogataš tega sveta, ne človekoljuben humanist, ne iznajditelj čarobnih zdravil. Odprla so se nebesa in sam Vsemogočni v človeški podobi kliče: Ne bojte se! Tudi tebi osebno: Ne boj se!

Sprašuješ se morda z vse drugačnim pogledom nase in nazaj v svoje življenje: Kako velika je moja vrednost? Ali se nisem precenjeval? Ali sploh še kaj veljam, ko se mi je vsa moja nekdanja vera v samega sebe, vse moje trdno zaupanje vase — razblinilo v nič?

Odgovor iz betlehemskega jaslca prihaja in se glasi: Tvoja vrednost, tvoja cena? Tako visoka je, da je dal večni Bog za tvoj odkup lastnega enako večnega Sina — k njemu pohiti, njegova last si!

VESEL BOŽIČ, SREČNO NOVO LETO! — MISLI

PESEM O BOŽICNI PESMI

Mirko Javornik

ZA SVETI VEČER JE BIL OBLJUBIL morda na deset krajev, da bo zatrdno prišel. Toda zdaj se ni menil za nič in je mrzlično hitel domov kakor vedno, kadar mu je začelo goreti in ga siljlo, da mora pisati pesmi. Bil je prepričan, da bo nocoj vrgel iz sebe tisto, ki ga je žgalo vse življenje, a ki se mu je uresničevalo vedno samo v sanjah. Sanje pa je v budnosti vedno pozabil in pesmi, ki bi naj povedale vse, kar je imel ljudem razodeti, ni bilo in ni bilo.

Zdaj se mu je zdelo, da se ga sanje po dolgih mesecih zopet polasčajo in ni mogel prilike zamuditi.

Toda, ko je doma sedel za mizo, sta mu misel in ogenj uplahnili. Srce mu je bilo zopet tako prazno kakor papir, ki je čakal pred njim. Nebogljenost se je oziral v slepo okno, a za njim ni bilo drugega kakor noč.

Čez dolgo se mu je pogled ustavil na starinskih jasicah, edinem spominu, ki mu je bil ostal na mater. Lučka, ki je trepetala pred njim, je zdaj pa zdaj osvetila obraz Jezuščka, ki ga je zrl izpod priprtih vek prav tako milo in otožno kakor njegov otrok, ki so ga tisto ognjeno noč pred šestnajstimi leti ubile bombe.

Dolgo je gledal tja. Bolečina, ki se je ni mogel ubraniti, mu je začela jemati zavest. Čez kdovekdaj se mu je zazdelo, da je Jezušček počasi vzdignil ročico, natanko tako, kakor jo je vzpenjal njegov otrok: ko da prosi nečesa zase, za stotisoče drugih.

Naslednji trenutek je bil hlevček velik kakor zares, jaslice prav tako, Sinek božji pa je iz materinega naročja širil roke in vabil k sebi množice, ki so se lile tja iz vseh štirih strani neba in pele ...

— ★ —

Pesnik se je znašel nekje daleč zadaj med njimi. Tisto, kar bi moral povedati, mu je bilo spet prav na koncu srca. Toda — kakor zmeraj v sanjah — tudi zdaj ni imel pri roki ničesar, da bi zapisal!

Ko je Sinek božji videl, da si ne upa naprej, je stopil Mariji iz naročja in je bil v hipu pri njem. Položil mu je ročico na čelo.

— ★ —

Pesnik je tisti trenutek zagledal, da drhtita pred njim v zraku dva drobna angelčka ter mu držita pozlačen pergament.

"Piši!" mu je tiho velel Jezus, ga prijel za roko in jo začel voditi po pergamentu.

Pesnik ni videl, ne slišal ničesar. Čutil je samo, kako mu iz srca teče skozi drhteče prste ognjena, mogočna, vse obsegajoča, vse osrečujoča pesem, ki jo je nosil v sebi od zmeraj.

Bilo mu je, ko da jo je pisal tako dolgo, kakor ga je žgala v srcu. Ko se mu je zazdelo, da mu je Jezušček izpustil roko in da je napisal vse, je odprl oči in videl, kako angeli neso njegov spev in ga pripenjajo čez nebo. Od vse neskončne pesmi ni razločil drugega ko en sam stih, ki je v plamenih curkih in med bučanjem množic gorel čez ves svet: "Mir ljudem na zemlji."

Bil je srečen kakor človek, ki je povedal in storil vse, kar je moral, ter si ni želel več ničesar, niti prebujenja ...

BOŽIČNA NOČ

Ljubka Šorli

*Mariji se v očeh blesti smehlaj:
na slamico je Dete položila
in s svojim pajčolanom ga pokrila.
Nocoj se k Njej ponižal je ves raj.*

*Do jutra v hlevcu z Jožefom bedi,
za srečo se Gospodu zahvaljuje,
v molitvi zbrani ga poveljuje,
ki jo povzdignil je nad vse stvari.*

*Krilatcev zbori radostno pojo,
Odrešenika v hvalnicah častijo;
razliva nanje zlato luč nebo.*

*Zamakni, svet, se v rajske melodije,
da milosti se vrata ti odpro
in se obzorja nad teboj zjasnijo!*

O BOŽIČU — JASLICE

KDAJ SO ZAČELI JASLICE postavljati, ni točno znano, toda brez dvoma je ta običaj star toliko kot je stara krščanska upodablajoča umetnost. Spočetka so imeli samo podobe, toda sčasoma vernemu ljudstvu to ni zadostovalo, hoteli so bolj plastične, neposredno življenjske predstave. Tako je nastal hlevček z kipci, bodisi iz lesa, bodisi iz kovine ali kamna, in liki so bili včasih prav poslikani.

Iz trinajstega stoletja imamo prva pisana poročila o postavljanju jaslíc. Najprej so jaslíc postavljali po cerkvah, kasneje so pa prišle tudi v domove družin. Posebno se je razvnela umetnost jaslíčarstva v renesansi. Takrat so najboljši kiparji in slikarji posvetili temu motivu svoje sposobnosti. Tako so po italijanskih in južnonemških cerk-

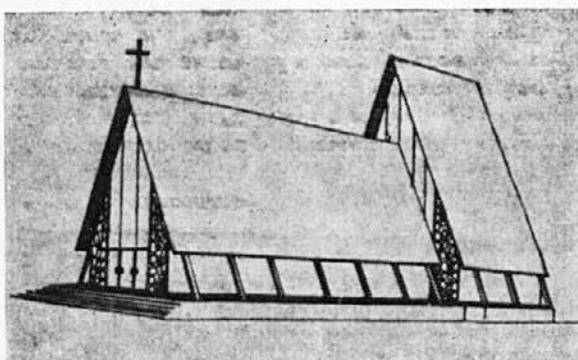
vah nastale mogočne jaslíc, ki jih še danes občudujemo. Še danes spada obiskovanje cerkva in ogledovanje jaslíc med najlepša doživetja.

Slovenci smo obenem s krščansko vero prevzeli tudi ta lepi običaj. Iz čustvenega bogastva naše narodne zakladnice smo mu dali naše svojstvene poteze. Hlevček naših jaslíc je podoben hlevom po naših kmetijah, namesto palm se bočijo nad njim smrekove vejice, v ozadju, v ozadju so skalice, ki predstavljajo naše gore, čeprav v miniaturi. Božje Dete ima poteze naših otrok, v marsikaterem Jožefu in Mariji so poteze naših dobrih očetov in mater, mah pred hlevčkom je mehki baržunasti mah naših gozdov, Naj jaslíc ostanejo tako v bodoče in zvezda repatica, mila zvezda, naj tudi nam kaže pot k Njemu!

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

★ **MOHORJEVE SO SREČNO DOSPELE**, a prizadele so mi poštene skrbi. Prvih nekaj zavojev mi je pošta iz Kew dostavila ravno na dan, ko smo brali v dnevniku, da je ogenj uničil vsa tri nadstropja poštnih skladišč v Melbournu. "Na, kje pa so ostale knjige? Kaj so zgorele?..." sem se spraševal. Na srečo sem naslednji dan dobil tudi ostale zavoje, le eden se je nekje izgubil ali pa morda res zgorel.

Tako so letošnje Mohorjeveke za Viktorijo in Južno Avstralijo le za las ušle ognju. Če bi jih en dan več zadržali v glavnem skladišču, bi moral zdajle poročati žalostno novico...

★ Med imeni naših pokojnih v prejšnji številki sem pogrešil ime **Adolfa HAUPTMANA**, ki je bil rojen v Mariboru 13. oktobra 1939 in je letos 22. julija žalostno končal v N.S.W. Pokopal ga je p. Valerijan 24. avgusta. Adolf je bil lansko leto več mesecev v Baragovem domu in se ga starejši fantje še spominjajo. Ko bi takrat poslušal patrove opomine, bi bil danes lahko med živimi. Res škoda naše mladine, ki se brez misli na bodočnost izgublja po tujini!

★ Žal imam tokrat ime tudi za prihodnjo Matice mrtvih: 28. novembra je v ženski bolnišnici v Carltonu zapustila solzno dolino gospa **Berta Woppel**. Po dolgi mučni bolezni jo je Bog rešil trpljenja. Pokojnica je bila rojena 27. marca 1921 na Baču v družini Kirn, kjer še živi njen 92-letni oče. V novembru 1937 se je v Knežaku poročila z Jožefom Woppelom. Pred 18 leti sta z družino dospela v Avstralijo, kjer sta si ustvarila nov dom v Clifton Hillu.

Pokojnica je bila lepo pripravljena za pot v večnost in je že doma pred odhodom v bolnišnico prejela svete zakramente. Maša zadušnica je bila v četrtek pri Mariji Pomagaj v Kew, v petek 1. decembra smo imeli pogrebno mašo ob krsti v Clifton Hillu. Po maši smo zemeljske ostanke drage pokojnice vrnili zemlji v bližini skupnih slovenskih

grobov keilorskega pokopališča. Število udeležencev pogreba je pokazalo, kako spoštovana in priljubljena je bila gospa Woppel. Žalujoči družini in ostalim sorodnikom tukaj in doma izrekamo iskreno sožalje, blaga pokojnica pa naj počiva v miru božjem.

★ Tudi letos smo imeli na dan obiska naših grobov ter romanja v Sunbury lepo vreme. Res veliko se nas zbere na prvo novembrsko nedeljo na keilorskem pokopališču, da se v skupni molitvi spomnimo naših dragih pokojnih. Letos je bilo tudi število udeležencev evharističnega slavlja v Sunbury večje kot navadno. Nadškof Knox je nosil Najsvetejše in nam po blagoslovu spregovoril nekaj toplih očetovskih besed.

Naših narodnih noš je bilo pa letos žal manj kot lansko leto. Res škoda za vsako, ki tak dan ostane doma. Je lepa prilika, da nas spoznajo Avstralci kot narod; še več: kot katoliški narod. Pestrost narodnih noš za našimi banderi tudi v nas samih poživlja zavest, kdo smo in odkod.

★ Poroko morem omeniti le eno: 25. novembra sta se v cerkvi sv. Rafaela v West Prestonu poročila **Jože Mori** in **Helen Elizabeth Donnellan**. Nevesta je rojena Avstralka, ženin je Korošec, rojen v Ravnah in krščen v Črnečah. — Čestitke!

★ Je bilo pa zato krstov pri Mariji Pomagaj v Kew od zadnjega poročila kar lepo število. Takole so si sledili: 4. novembra so iz Reservoir prišli **Marka Rafaela**, sinka **Rafaela Prasela** in **Olge r. Kocjančič**. — Dne 11. novembra je bila krščena **Daniela Antonietta Rita**, prvorojenka v družini **Franca Purgarja** in **Jožefine r. Gionfriddo**, Brunswick. Isti dan so iz St. Albansa prinesli **Tatjano Marijo**, hčerko **Štefana Zvera** in **Angele r. Korošec**; iz **Moomba Parka** pa **Doris**, ki je novi član družine **Rudolfa Ivančiča** in **Darinke r. Vivoda**. — Dne 19. novembra smo imeli dva krsta: družina **Marka Zitterschlagerja** in **Katarine r. Herman** v

St. Albansu je dobila Antona **Frančiška**, v družini našega znanega pevovodje **Vladimirja Trampuža** in **Gianne r. de Grassi**, **Fawkner**, pa so krstili **Robi-na Benedikta**. — Dne 23. novembra je bila krš-čena **Sonja Margaret**, hčerka **Stanislava Kolariča** in **Mariette Johanne r. Hüttenmoser**, **Reservoir**. — družine **Josipa Migaliča** in **Bare r. Lovasič**. — Dne Dne 25. novembra so iz **Thornbury** prinesli **Margareto Barbaro**, hčerko družine **Josipa Migaliča** in **Bare r. Lovasič**. — Dne 3. novembra pa za konec poročila še dva fantka: **Robert** je sinko družine **Albina Smrdelja** in **Antonije r. Smrdel**, **Glenroy**; **Emil Rudolf** pa je prvo-rojenec družnice **Antona Tomaca** in **Marije r. Medic**, **North Altona**.

Vsem družinam iskrene čestitke! Naj vsi malčki napredujejo v starosti in modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh!

★ Našim malčkom smo letos pripravili prihod Miklavža na dvorišču Baragovega doma. Najprej so nastopili z ljubkim prizorčkom in raznimi nastopi otroci **Slomškove šole** ter zopet pokazali, kaj so se naučili. Nato je prišel Miklavž s spremstvom in razdelil darila. Bila je obilica joka in smeha. —

Mislím, da je bilo letos še več udeležencev kot prejšnja leta. Naj se v imenu vseh zahvalim **Slomškovi šoli** in **Slovenskemu društvu**, da je prireditve tako lepo uspela.

Prostovoljni prispevki bodo vsaj delno pokrili stroške, ki so jih imele sestre z nakupom blaga za odrske kostume. Po vsaki otroški prireditvi je naša garderoba bogatejša. Sestra **Ksaverija** je za šivalnim strojem kaj priročna, enako s. **Hilarija**, pa tudi druge znajo prijeti šivanko v roke.

MELBOURNE

Nedelja in božična vigilijs 24. decembra: Slov. maša ob pol dvanajstih v hrv. cerkvi, **Clifton Hill**. Prilika za spoved po maši. — Zvečer spovedovanje v kapelici **Marije Pomagaj** v **Kew** od devetih do polnoči. Opolnoči procesija z **Jezuščkom** iz kapele, blagoslov jaslic, nato **polnočnica na prostem** pri **lurški votlini**. Sledi še ena maša, nato spovedovanje.

Nedelja 31. decembra: Slov. maša pri **lurški votlini** na prostem ob desetih dopoldne. (V slučaju res slabega vremena ob pol dvanajstih v hrv. cerkvi **Clifton Hillu**).

Ponedeljek, NOVO LETO: maša ob petih popoldne na prostem pri **lurški votlini**. (V slučaju slabega vremena ob isti uri v hrv. cerkvi.)

Misli, December, 1967

★ Kaj pa naša cerkvičica? Po dveh dneh zidar-skega dela smo vzeli zopet "enomesečni dopust". Upam in Bog daj, da bom mogel prihodnjič kaj bolj veselega poročati o našem delu. Toliko naj povem danes, da bomo cerkev odprli v nedeljo 12. julija 1968. Bo naša sramota, če bomo pripeljali nadškofa v — neizgotovljeno stavbo . . .

Prisrčna zahvala zidarjem in delavcem, ki so žrtvovali dva dni. Enako novim darovalcem. Vsota, ki smo jo za cerkvico doslej nabrali, je dosegla številko: \$ 21,964-58. Hvala Bogu, v dolg za enkrat še nismo zlezli. Če bodo v teku teh mesecev pred otvoritvijo tudi obljube mnogih postale resnica, nam bo z dolgom tudi zdaj prizanešeno. A malo se le bojim, da bo pri nekaterih ostalo samo pri obljubah.

★ Prihodnje leto je **BARAGOVO LETO**. Stoletnica njegove svetniške smrti. **Melbournčani** se bomo pridružili **Sloveniji** in **Ameriki** in bomo s posebnim slavljem odkrili **Baragovo** soho pred **Baragovim** domom. Doprni kip že leto dni čaka izgotovljen, tudi temelj za kamnit podstavek je že dolgo v zemlji. Zdaj je prišel čas, da proslavimo tega našega velikega rojaka, katerega ime nosi naš hotel, pa ga toliko rojakov niti ne pozna po imenu.

Kaj več o tej slovesnosti bomo objavili v prihodnji številki.

★ Preden začnem tipkati naš letošnji božični spored, bi rad v svojem in v imenu naših sester voščil vsem bralcem prav vesele in blagoslovljene božične praznike. Naj vsem Bog nakloni obilico milosti v novem letu!

ST. ALBANS: Spovedovanje v **četrtrek 21. decembra** ob pol osmih zvečer.

GEELONG: Prilika za spoved v cerkvi Sv. Družine v **Bell Parku** v **petek 22. decembra** ob sedmih zvečer.

NORTH ALTONA: Spovedovanje v cerkvi sv. **Leona** v **soboto 23. dec.** ob **7. zvečer**.

BALLARAT: Prilika za spoved v stolnici sv. **Patrika** v **sredo 20. decembra** ob **7. zvečer**.

MORWELL, Gippsland: Spovedovanje v **torek 19. decembra** ob sedmih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega.

ADELAIDE, S.A.: Božična maša na **božični dan (ponedeljek 25. dec.)** ob štirih popoldne v cerkvi Srca Jezusovega, **Hindmarsh**. Spovedovanje od dveh dalje in po maši. **Adelaidski** naročniki, povejte še drugim, da se nas bo čim več zbralo!

POSŁANICA GLAVNEGA DIREKTORJA DUŠNEGA PASTIRSTVA V IZSELJENSTVU

Kot znano, je sveti oče imenoval v začetku leta msgr. Ignacija Kunstlja, živečega v Londonu, za glavnega ravnatelja slovenskih dušnih pastirjev med izseljenci. Ta nam je poslal za prvo adventno nedeljo, ki je obenem "izseljenska nedelja", pričujočo poslanico, ki jo z zadovoljstvom objavljamo in se gospodu zanjeno lepo zahvaljujemo. — Ur.

Bratje in sestre v Kristusu!

Najprej bi rad vas vse iz srca pozdravil, kjer koli ste v svetu. Pišem vam v skrbi za vaš duhovni dobrobit, za vas same, pa tudi za vašo bodočnost in bodočnost vaših otrok.

Z lastno pridnostjo ste si ustvarili svoje domove, jih uredili po svoji sposobnosti, saj smo Slovenci povsod v svetu na glas kot pošteni, zanesljivi, dobri in sposobni delavci, pa naj bomo v katerem koli poklicu. Največja pa je vaša skrb za vaše otroke, da bi rasli v starosti, modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Da vam ne manjka duhovne hrane, skrbe vaši dušni pastirji. Vršijo bogoslužje in delo sakramente v jeziku, ki vam je najbližji. Prav tako vas učijo krščanstva v vašem materinem jeziku.

Nas vse pa skrbi, kdo bo prevzel to duhovno dediščino, kdo bo tudi v prihodnje razvijal duhovne talente med nami.

Pomagati si moramo sami. Poskrbljeno je za šole in bogoslovna učilišča, ki bodo rada sprejela vsakogar, ki bo sposoben in pripravljen pomagati bližnjemu. Iz med nas samih morajo priti bodoči duhovniki, redovniki in sestre.

Vsi smo obvezani prositi Boga, da bi po svoji milosti izbral in poklical one, ki bi bili med nami pripravljeni delovati za čast božjo in v blagor duš. Bolj kot kdaj moramo danes moliti, da bi Bog izbral delavce za svoj vinograd.

Kot mora biti vrt, v katerem hočemo nabrati lepo cvetje, dobro očiščen in pripravljen, tako morejo priti poklici duhovnega značaja iz dobrih družin, ki se zavedajo polnega pomena krščanske vzgoje in vernega življenja.

Dokler je človek še otrok, ali še ni dorasel, ga vzgajamo. Starši in drugi vzgojitelji mu pomagajo, da postane dober človek in dober kristjan. Ko pa postane starejši, se mora sam truditi, da bo

postal in ostal dober človek in dober kristjan. Takrat se začne čas samovzgoje, ko se začne v človeku razvijati samostojno mišljenje. Ko začne samostojno misliti, se mora že navajati k samostojnemu odločanju. Kot pri drevesu, ko se dobro zakorenini, odstranimo kol, na katerega je bilo privezano. Samovzgoja pa ostane vse življenje, saj se moramo vedno truditi, da bi bili boljši.

Mati in vodnica naše samovzgoje pa je Cerkev, ki nam daje vedno novih smotrov k popolnosti in kaže pota, po katerih jih dosežemo, zvesta Njemu, ki je pot, Resnica in Življenje.

Le tako bodo zrasli naši bodoči duhovni vodniki.

Kjer koli imate bogoslužje v slovenščini, smatrajte za svoj ponos, da se ga redno udeležujete. Pomagajte pri ureditvi, da bo lepo: Bogu v čast in korist vaših duš. Brez pomena je tožiti o slabem obisku sv. maše, ki se daruje v slovenščini, ako sami ničesar ne storimo zanj.

Bog nam je dal poseben dar za petje. Vsi dobro vemo, kako lepo je pri maši, kadar je zares lepo petje. Le nevarnost je, da ob liturgičnih reformah, ki jih je prinesel zadnji koncil, izgubimo zmisel za to odliko. Dosedanje skušnje so pa povsod pokazale, da se dá lepo vključiti tako zborovsko petje kot tudi ljudsko. Strokovnjaki so na delu, da poskrbe za spremenljive mašne dele v melodiji in po besedilu, da se združi oboje: naše narodne posebnosti in ljubezen do Boga in do lepe pesmi v Njegovo čast. Tako bomo dosegli, da bo naša daritev izraz naših src. S tem, da so vsi mašni deli, ki jih molimo na glas v slovenščini, se reforme bližajo svojemu višku. Vaši duhovniki, organisti in pevci bodo storili vse, kar je mogoče, saj dobro vedo, da je v skladu z zadnjim koncilom.

V mnogih krajih imate že posebne župnijske svete ali odbore, kakor bi jih že imenovali. Radi pri njih sodelujte, da ne bo le beseda, da smo vsi katoliška Cerkev. Kjer pa jih še ni, jih pripravite z vso skrbnostjo, da bo tako zaživelo novo življenje med nami.

O mnogočem bi moral še pisati, a naj bodo zaenkrat le te misli. So naša srčna zadeva, da se kot samostojna in svobodna celota vključimo v družino narodov v svetu.

Vsemogočni Bog pa naj vam vsem dá svojo pomoč, milost in blagoslov!

Ignacij Kunstelj.

Misli, December, 1967

JANEZEK BI BIL RAD VELIK

Pepe Metulj

I.

RAVNO SO POVEČERJALI. Očka, mamica in Janezek, devet let star. Mama je začela pobirati posodo' ata je sedel k televizorju in tipal po gumbih. Tedaj je zapel hišni zvonec. Mama se je zdrznila.

"Oh, če le ni Gustl, ki je rekel, da se bo kmalu oglasil za svoj denar".

"Solit naj se gre! Sem mu rekel, da bo že nekoč dobil, v hišo naj mi pa ne hodi".

"Janezek, pojdi pogledat, kdo je. Če ga ne poznaš, reci, da si sam doma, delaš nalogo za šolo. Reci, da se bova z atom pozno vrnila. Če bo tiščal noter, kar hitro zapri vrata".

Očka in mamica sta skočila v temno spalnico, Janezek je šel k vratom. Zunaj je stal človek. Janezek ga je dvakrat pogledal skozi steklo. Stopil je k oknu in zavpil ven.

"Sam sem doma. Ne smete me motiti, delam nalogo."

"Očka ni doma?"

"Ne in tudi mama je šla z njim. Sta na obisku pri stricu in bosta zelo pozno nazaj."

Odšel je in Janezek se je vrnil v obednico.

"Kakšen je pa bil?"

Janezek ga je skušal opisati.

"Je že pravi! Ali ni sitnaril?"

"Ne. Sem mu rekel, da sta vidva na obisku pri stricu in bosta zelo pozna. Samo skozi okno."

"Dobro si napravil, zaenkrat bo dal mir".

II.

Bila je sobota. Janezek je bil to pot res sam doma. Očka je delal nadure, mama je odšla k sestri, ki se je prejšnji dan vrnila z obiska domovine. Tudi Janezek se je zanimal za tetino pripovedovanje, pa je mama rekla: Kaj boš ti to poslušal, ko nič ne veš od tam. Ti si Avstralec.

"Bodi ves čas v hiši, nikomur ne odpiraj. Uči se ali pa televizijo glej. Saj ne bom dolgo".

Pa je bilo le dolgo. Janezku je postalo dolgočas. Skozi okno je gledal, kako veselo so se igrali otroci na travniku onkraj ceste. Ni vzdržal, potegnilo ga je mednje. Kake pol ure se je igral z njimi. Potem se je z nekom stepel in zbežal domov. Ni opazil, da ima na srajci špranjo. Usedel se je h knjigam in potuhnjeno čakal mame. Vrnila se je malo pred očkom in takoj zagledala strganino. "Kaj si pa delal, da si strgal srajco? Si šel kam ven?" Janezek je bil v zadregi. Ogledal si je srajco in iskal izgovora. "O, to sem imel že prej, pa sem pozabil tebi povedati, da bi mi zašila". "Lažeš!

Kdaj bi že jaz videla, če bi bilo res. Zunaj si bil in tepel si se, to je kar gotovo. Zakaj lažeš?"

"Nikjer nisem bil, ves čas sem sedel pri knjigi".

"Lažeš! Jaz ti bom dala! Najprej ne ubogaš, potem pa lažeš".

Pograbila je jermen in padalo je, kamor je priletelo. Prav tedaj je vstopil očka.

"Kaj je pa spet naredil?"

"V obraz se mi je zlagal. Sem mu rekla, da ne sme iz hiše, ko bom pri sestri, pa je bil zunaj in zdaj laže."

"Če pa laže, mu jih pa le pošteno naštej".

Janezek je stisnil zobe in ni več jokal. Na tihem se je čutil, kakšna je pravica na svetu.

III.

Čez nekaj dni je učiteljica v šoli pravila o nekem dečku, ki bi bil rad že velik. Ko ga je vprašala, zakaj bi bil že rad velik, ni vedel povedati.

"Otroci, kdo od vas bi tudi rad bil že velik?"

Skoraj vsi so dvignili roke.

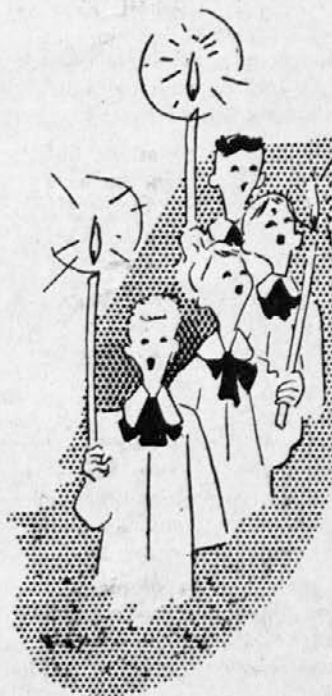
"Dobro. Ali bi vsak od vas vedel povedati, zakaj bi bil rad velik?"

Spet je šlo dosti rok kvišku.

"Preveč časa bi izgubili, če bi vsakega posebej vprašala. Dobro premislite, jutri bomo pisali nalogo: Zakaj bi jaz rad bil velik? Vsak naj napiše, kakor misli".

Drugi dan je Janezek pisal:

"Rad bi bil velik, da bi smel lagati kot veliki ljudje, pa bi potem ne bil tepen".

Dr. Anton Trstenjak:

ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL

Kakšno oporoko bi dali mladini?

TO JE BILO ZADNJE VPRAŠANJE v naši anketi. Mišljeno je tako: če bi imeli danes umreti, kakšne opomine, nasvete ali nauke bi dali za življenjsko vodilo današnji mladini?

Odgovor so odklonili redki, nekateri so zapisali: Ne vem. V ostalem so se odgovori v naših vprašalnih polah glede življenjske modrosti zgrnili v sedem ali osem skupin življenjskih vrednot, ki jih kaže naslednja razpredelnica:

Oporoka mladini	Moški v %	Ženske v %	Skupaj
Poštenost	26.5	25.8	26.1
Delo za skupnost	9.4	9.4	9.3
Modrost (pevidnost)	7.7	10.5	9.2
Izraba časa	8.8	3.5	5.9
Življenjska udobnost (standard)	2.0	1.6	1.8
Učite se	8.0	4.2	6.0
Življenje po veri	25.2	33.3	29.6
Razno	8.5	7.2	7.8

Gornjih sedem navodil res predstavlja glavne dobrine, na katerih sloni dobrobit življenja. Med njimi so nekatere, ki so pristen izraz sodobnega omikanega človeštva.

Zanimivo pa je, da je v naši anketi najmanjši odstotek navodil opozarjal na gmotni napredek in višjo stopnjo udobnosti (standard). Vzrokov temu je lahko več. Za tiste, ki so to reč priporočili, ni nujno, da jim je gmotni napredek najvišja življenjska vrednota. Lahko je le tista, ki so jo v življenju najbolj pogrešali in jo imajo trenutno najbolj pred očmi. Star kmečki oče na primer želi "da bi se jim bolje godilo kot se je meni". Neki rudar jim želi "boljšo bodočnost od moje".

Opomin mladini: Učite se! je značilen za sodobne ljudi, ki vidijo v višji izobrazbi enega glavnih činiteljev za zvišanje udolnosti in osebnega zadovoljstva. Zlasti je ta klic močan pri tistih, ki so v življenju doživljali poraze in neuspehe. Lahko je seveda v tem tudi nekaj samoprevare in pretiravanja, vendar pa drži, da je izobrazba eden od stebrov moderne družbe in primerne življenja v njej.

V ozki zvezi z gornjim opominom je klic po izrabi časa. Morda se oba kar krijeta. Zato je razumljivo, da ta klic ni prišel do izraza pri nobenem drugem vprašanju tako vidno, kot ravno v oporoki mladini. Kmečka mati naroča: "Naj mislijo na to, kako hitro mine čas in kako ga je treba vredno izkoristiti". — Neki zdravnik naroča: "Naj delajo, da jim ne bo dolgčas!" S to oporoko je zdravnik postavil problem časa pred mladino z nasprotni strani: ne kakor da ga imajo premalo, ampak preveč. Kdor ne dela in ni resen, se kmalu začne dolgočasiti. — Delavka, ločenka, svari: "Varujte se zapeljivcev in hudobnih ljudi!" — Mlada izobraženka: "Ne preveč samozvesti in ne preveč strahopetnosti; posvet z izkušenimi ljudmi v važnih zavedah!" — Diplomirana babica: "Naj ne hodijo na plese in zabave!" — Izobraženec srednjih let: "Življenje brez duhovne vrednosti je ničla". — Ša mlada uradnica: "Naj ne začno prezgodaj z intimnimi odnosi in naj se ne poroče prezgodaj; tisočeri primeri, ki se brez premisleka poroče, delajo samo gorje".

Poročena industrijska delavka: "Premisli in še enkrat premisli, preden se odločiš za zakon, ker potem ni več izbire. Imaš otroke, kateri te vežejo, potem zakon, pa je res včasih taka težava, da bi človek obupal." — Starček proti 80: "Ne varčuj preveč, ne zbiraj si zakladov; ko si bolan, ne moreš več jesti. Skrbi za lepo življenje". — Slovenski učitelj: "Opusti preklinjanje, ki smo se ga našli od južnih bratov, Italijanov in Madžarov. Vse motorne dirke, nogomet, boks in ruvanje — vzrok divjaštvu; povsod v teh panogah so bili pohabljeni in na stotine mrtvih. Korist je imel samo favorit, če je ostal živ — in firma, občinstvo pa?" — Mlada industrijska delavka in z njo neštete druge: "Čisto življenje pred zakonom in — naj ne odpravljajo otrok!" — Podobno naročajo tudi mnogi moški, mladi in stari, preprosti in izobraženi.

Inženir srednjih let: "Na podlagi izkušenj iščite novih potov v lepše življenje. Čuvajte pridobitve NOB, za kar so se s puško v roki borili vaši starši". — Zdravnik ugotovlja: "Za višje vrednote sedanji mladini ni mar. Zanimivo bi bilo dati v pretres Filipa Kalana 'žeblice' v DELU, ko se sprašuje: Kako se nam je posrečilo kljub so-

cialistični revoluciji in geslu 'Vse za človeka!' vzginiti nov rod brezobzirnih egoistov". — Star profesor: "Izza mladosti opazujem v našem življenju precenjevanje in oboževanje talenta, genija. To je napak in ni prineslo narodu nobene sreče. Mladi naj ne postanejo huligani in naj mislijo na to, da Nekdo bedi nad njimi in jih vidi". — Profesor: "Spremenite naravo: pamet in denar starcev dajte mladini, mladi pa nekaj svojega zdravja in sil starim!"

Mnogo je "oporok", ki priporočajo mladini življenjsko vedrost ali optimizem: "Naj veselo gledajo na življenje!" — "Naj se vesele življenja, tudi kadar je težko". — "Mladim ljudem bi priporočil optimizem, delavnost, etičnost". — Star planšar: "Priporočam dolgo in mirno življenje v planinah. V planinah sem pasel živino 57 let. Bil sem vesel in najbolj srečen. Še danes sem popolnoma zdrav in želim, če mi Bog da zdravje, da bi pasel svojo čredo, dokler bi mogel hoditi na vrh planin, četu-

di so oddaljene pet ur". — Priletni upokojenec piše razočaran: "Nobenega priporočila, ker ne poslušajo".

Zelo izobrazena žena: "Da bi na vsak način ohranili vero v Boga". — Profesor: "Naj ne pozabijo, da imajo dušo!" — Izobraženec srednjih let: "Brez vere v Boga je življenje prazno". — Nekdo: "Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo". — Mlad izobraženec: "Mislite tudi na posmrtno življenje!"

PRIPOMBA URED.: S tem zaključujemo objavljane izčrpkov iz te Trstenjakove knjige. Skušali smo podati iz množine odgovorov le najbolj značilne. Knjiga sama jih navaja seveda veliko več. Upamo, da ste vsaj nekateri z zanimanjem brali in sproti zasledovali, kakšno je *n o t r a n j e* življenje naših ljudi v domovini. In morda obenem nehoti primerjali, kakšno je *n o t r a n j e* življenje med nami v tujini.

PISMO IZ MONTREALA

(Zapoznelo)

Dragi rojaki v Avstraliji: —

Čas je, da se spet malo oglasim. V nedeljo 29. oktobra je imel Montreal posebno slavlje — pomembno za ves svet. Po šestih mesecih so zaključili slavno znano razstavo EXPO 67. Bil sem osebno priča, kako je potekala slovesnost na trgu PLACE DE NATIONS. Tam so se zbrali ob 10. dop. razni predstavniki oblasti vse od guvernerja do župana in še vrsta drugih. Prav tako predstavniki 60 držav, ki so bile zastopane na razstavi.

Najprej so bili razni nagovori zastopnikov vlade, nato so bili klicani predstavniki udeležениh držav in vsak je dobil odlikovanje v obliki zlate medalje. Isti hip, ko je bil kdo teh poklican, se je zastava njegove države snela z droga, da je nazadnje ostala le kanadska državna. Po govoru kanadskega predsednika so pogasili ogenj, ki je bil prižgan ob odprtju razstave 185 dni poprej. Nad prizoriščem so ves čas krožila letala in delala razne znake. Kanoni so udarjali pozdrave in teh je bilo 67. Zvečer so se vžigale na oblačnemu nebu rakete.

Razstava je zabeležila 50 milijonov obiskovalcev. S tem je dosegla svetovni rekord. Sam sem videl ljudi vseh ras, bele, črne, rjave, rumene. Prihajali so iz Azije, Afrike, Evrope, Avstralije, Nove Zelandije, od vsepovsod. Med razstavo smo

imeli mesec dni štrajk na podzemeljski železnici (Metro) in je zaradi tega imela razstava manj dohodkov preko 5 milijonov dolarjev, pa je kljub temu po zatrdilu predsednika dobila več denarja kot so si upali poprej pričakovati.

Kaj bodo zdaj napravili z razstavnim zemljiščem in neštevilnimi pavilijoni? Nekateri države jih podirajo in jih mislijo v kosih odpeljati domov. Veliko bo ostalo in so razne firme že pokupile izpraznjene prostore. Nekaj paviljonov in drugih stavb je pa Kanada održala za vsakoletno prirejanje krajevnih razstav. Mostovi preko reke St. Lawrence ostanejo, ker povezujejo posamezne otoke. Ostanejo tudi beneške gondole v umetnih kanalih, enako Luna Park, ki bo služil mladini za razvedrilo.

Med udeleženci zaključne slovesnosti so našli 220,000 ljudi. Naslednja taka razstava, ki se ji bo reklo EXPO 70, bo na Japonskem. Ker ne mislim, da bom od tam kaj poročal rojakom v Avstralijo, naj to zadostuje in dodam samo še vsem prav lepe pozdrave! — *Luciano Mozetič.*

P.S. — Priporočam se za kako pismo na novi naslov:

*L.M.629/IX. Prince Arthur St.
West Montreal 18, Que, CANADA*

Izpod Triglava

V GORICI JE BIL KONGRESS "MITTEL-EUROPA" ali srečanje kulturnikov, zlasti pisateljev, iz srednje Evrope. Kongres je trajal pet dni. Udeleženci so bili: Slovenci, Čehi, Slovaki, Madžari, Avstrijci, Hrvati, Srbi in Furlani. Slovence sta zastopala Mira Mihelič iz Ljubljane in prof. Jevnikar iz Trsta. Mihe ličeva je orisala literarno delo v Sloveniji, Jevnikar pa v izseljenstvu in zamejstvu. Navedel je literarne uspehe Slovencev v zamejskem Primorju in na Koroškem, v izseljenstvu pa v Ameriki, Argentini in Avstraliji.

NA NJIVI BLIZU KAMNIKA je neki kmet pri oranju našel nekako staro vojaško čelado. Vzel jo je s seboj domov in porabil za gnezdo kokošim. Bile so kar zadovoljne z novim gnezdom in v njem puščala jajca dan za dnem. Stvar je prišla na uho starinoslovcu Sadnikarju v Kamniku in si je šel gnezdo ogledat. Kmalu je dognal, da je čelada last starih prebivalcev gorenjske zemlje, ki se jim je reklo Kelti. Strokovnjaki so dognali, da je najdena čelada stara vsaj tri tisoč let. Tako je nehala služiti za gnezdo.

CELOVŠKI ŠKOF KÖSTNER se je proti pričakovanju pridružil romanju slovenskih Korošcev k Gospe Sveti za praznovanje 1200letnice in jim je napravil lepo slovensko pridigo. Udeležil se je tudi skupnega obiska groba sv. Modesta in sprejel posebno svečo, ki so jo tam prižgali. Vse to je bilo koroškimi Slovencev prijetno zadoščenje. Po svetu pa slovenski tisk ugiba, če ni bil to tih odgovor na večkrat postavljeno vprašanje: Kdo vlada celovško škofijo, škof Köstner ali generalni vikar Kadraš?

V VASI POLJČE PRI BEGUNJAH na Gorenjskem so zaprli in opustili kmetijsko-živinorejsko šolo, ki jo je ustanovila nekdanja "banovina" še pod banom Natlačenom. Pod komunisti morajo za šole skrbeti občine, ne država, pa je "ljudska oblast" v Radovljici izjavila, da nima sredstev za vzdrževanje omenjene šole, zato naj se šola opusti. Ker je na Gorenjskem poljedelstvo z živinorejo še vedno zelo važna panoga gospodarstva, bodo kmetje šolo v Poljčah močno pogrešali.

PREVEČ PREMOGA SO NAKOPALI v Trbovljah, Hrastniku in drugod. Ne morejo ga prodati, deloma zaradi visokih cen za prevoz, deloma zato, ker so druga goriva, ptrolejska, postala cenejša kot premog. Problem skušajo rešiti s tem, da znižujejo proizvodnjo premoga, nakopanemu krčijo cene, rudarjem pa znižujejo zaslužek. Kako se bo vse to obneslo, bo pokazala bodočnost.

STANE KAVČIČ, PREDSEDNIK slovenske republiške vlade, je tudi glavni ideolog slovenskega komunizma. Izdal je brošuro o komunizmu in katoliški Cerkvi. V njej pravi; Naloga marksizma je, da znanstveno in psihološko vernikom pokaže, da vera ni več potrebna. Želi tudi, da bi se Cerkev v Sloveniji z nekako izjavo izrekla zoper politične nasprotnike komunističnega režima, ki nastopajo zoper režim v emigraciji. — Mož ni pomislil, da na podlagi protokola ali sporazuma med Belgradom in Vatikanom Cerkev NE SME dajati političnih izjav . . .

DRUŽBA SV. MOHORJA V CELOVCU šteje danes 5,000 članov na Koroškem, nad 4,000 pa drugod po Evropi in drugih krajih sveta. Njeno založniško delo se ugodno razvija in utrjuje z dijaškimi domovi in drugimi dejavnostmi z vseh slovenskih ljudih zavest, da je Mohorjeva družba v dobrih rokah in je deležna božjega blagoslova. Pisatelj K. Mauser je zapisal o njej: Slovenci so bili Mohorjani in naj Mohorjani ostanejo. Potrebujemo vodnjak s čisto slovensko besedo. Tak vodnjak je Mohorjeva. Pojdimo k njemu in zajemajmo!

V LJUBLJANSKEM LISTU "PROBLEMI", ki pravi sam o sebi, da je "revija za kulturo in družbeno vprašanja", je neki "pesnik" Andrej Brvar objavil dolgo verzifikacijo, ki v njej sramoti vse uspehe "osvobodilne vojne" in zaključuje: "Krivi ste vi, krivi ste vi, ker niste obležali z vsemi tistimi sanjami, od katerih je končno ostala samo ta prekleta ušiva pokojnina". — Zares lepo priznanje partizanskim zmagam.

"SLOVENSKI DOM" V ZAGREBU je v svoji okrožnici rojakom v Zagrebu napovedal tudi predavanja v hrvaščini z namenom, da bi jih bolj pri-tegnil pod svojo streho. Hrvatje štejejo Slovence vsaj 40,000, pri ljudskem štetju se jih je priznalo za Slovence samo 18,790. Ostali so se že pohrvali. Koliko Hrvatov ali Srbov se je v Sloveniji poslovenilo? Gotovo niti eden! Ali smo Slovenci res take šlape?

v Slovenijo. Nastanile so se v župnijski hiši v Mengšu pri Kamniku.

POUČEN IZLET V BELO KRAJINO je napravilo ljubljansko Geološko društvo v poletju. Na več krajih so se izletniki ustavili in poslušali predavanja o posebnostih belokranjske zemlje. V Gaberju nad Semičem so se jim pridružili mladi domači jamarji in jim pokazali mnogo slik o belokranjskem podzemnem svetu. Nato so obiskali še velik peskokop v Birčni vasi, premogovnik in opelkarno pri Kanižarici, kamnolom pri Nerajcu ter na Perudini slikovito pokrajino z rdečim boksitom. Šli so tudi v Gradac in si ogledali ondotni marmor.

V LOŽU JE UMRL komunistični "narodni heroj" Janez Hribar. Med vojno je kot partizan strahoval velik del Notranjske. Pokopali so ga v Starem trgu z največjimi častmi 20. oktobra.

NOVI GORIŠKI NADŠKOF Peter Cocolin je pri slovenskem sprejemu v cerkvi in potem v dvorani spregovoril v lepi slovenščini. Naglasil je, da Slovence in njihovo zgodovino dobro pozna, prav tako njihve običaje in narodnostne probleme. Tudi slovenskim škofljanom hoče vršiti Kristusovo poslanstvo ljubezni in bratstva.

PRI SV. JURIJU OB ŠČAVNICI so slavili 200letnico šole v vasi Videm. Ta šola je dala prvi pouk mnogim pomembnim Slovencem, kot so: Davorin Trstenjak, dr. Fr. Ilešič, dr. Jaka Žmavc, dr. Anton Korošec, dr. Karl Grossman, dr. Bratko Kreft in Edvard Kocbek.

NEKATERE SLOVENSKE KARMELICANKE, ki so morale pred časom zapustiti svoj samostan na Selu ob Ljubljani, so se iz Avstrije vrnile v Slovenijo. Nastanile so se v župnijski hiši v Mengšu pri Kamniku.

ŽALOSTNO POROČILO IZ TRSTA

Župnija Opčine pri Trstu je zadela huda izguba. Za posledicami cestne nesreče (podrl ga je drveč motor) je natanko po tednu dni, v soboto 18. novembra 1967 zvečer, umrl **kaplan Jože Vidmar**, star 58 let, doma iz Otlice nad Ajdovščino (v Sloveniji). Openci so se v veliki množini ginjeni poslovili od njega 21. nov. popoldne s črno mašo in z govorom, nakar so ga spremili do konca vasi. Pogreb je bil naslednji dan v pokojnikovem rojstnem kraju. Jože Vidmar je bil priljubljen in družaben duhovnik, slovit pridigar in korenit Slovenec. Prišel je iz družine, kjer je bilo enajst otrok. Mati mu še živi: stara 90 let. Njegova smrt je na Opčinah, kjer je deloval osem let, pustila bolečo vrzel. Naj se njegova duša združi z Bogom v večni blaženosti! — V. Beličič.

Cešnjica v Selški dolini

ŠOLA IN DOM

Fran Detela

(Konč)

NA UBOGE GA GLADEŽA SE JE SPRAVIL

Rožman sam, nevaren nasprotnik, zakaj mož ni bil samo imovit posestnik in slovit krčmar, ampak poleg tega še okrajni šolski nadzornik. In zdaj se je moralo izkazati, ali je krajno šolsko nadzorstvo samo čast brez pomena ali pa ima kaj veljave. Veljavo pa dobiva vsako oblastvo od oblastnika in odločnega krajnega šolskega nadzornika se ljudje bolj boje kot slabotnega ministra.

Rožman je postopal odločno; ker je vedel, da so vsi Pepetovi sošolci pisali takisto nalogo, je nekoliko poizvedoval kako in kaj pri tistih gospodarjih, pri katerih je slutil, da nimajo toliko vrlin kot napak. Opozoril jih je na nalogo njih paglavcev in takrat se je zgodilo, da je bilo v Klanecu še več drugih otrok tepenih brez pravega vzroka in ne da bi vedeli zakaj. Proti učitelju se je pojavila struja, ki je rasla tambolj, čim več je bilo prizadetih in opozorjenih na pohujšanje v šoli.

Rožman je vsekakor po pravici poudarjal, da trpi pod takimi nalogami veljava in ugled rodbinskih očetov. Še očetje ne raznašajo radi napak svojih otrok, zdaj naj pa pišejo otroci o svojih starših! Če bi nam kak norec ukazal, da naj napišemo o vrlinah in slabostih svojih oblastev, naše vlade, ali ne bodo nas vseh zaprli in tistega norca obesili? Po pravici, ker hujska proti oblastnikom, ki so od Boga postavljeni.

Poleg Rožmanovega Pepeta je bilo še nekaj drugih otrok tepenih, nekoliko očetov je pa bilo toliko pedagoško izobraženih, da se niso menili za popis svojih napak, že zato ne, ker je bil Rožman prizadet in še nekaj drugih. Celo moške so se jim zdele razprave otrok in pohvalili so jih proti učitelju, kateremu je bilo to vsaj nekaj zadoščenja za napade, ki jih je moral trpeti od druge strani — brez pravega vzroka. Zato je tudi zapisal v svoj naslednji članek, da je zadelo njegovo prizadevanje za šolo in dom od strani razumnih ljudi veliko priznanja, na nerazsodne se pa ni treba ozirati.

Siromak ni vedel, da se je treba prav na nerazsodne najbolj ozirati, ker so vedno v večini. In kdo odloča v današnjih demokratičnih časih, če ne večina?

Pričakoval je pa Gladež priznanja, kakor se spodobi, od poklicanega oblastva in tiha radost ga

je obšla, ko je bila sklicana izredna seja krajnega šolskega sveta. Začetek je, si je mislil. Najprej pohvala krajnega, potem okrajnega in nazadnje deželnega šolskega sveta, po stopnjah je treba iti in ne preskakovati. V tihi nadi je čakal seje in krotil vsaj na zunaj napuh, ki se zaslužnih mož tako rad poloti; saj imajo ljudje radi zaslužnega moža samo takrat, če ima za zasluge le škodo in zasmehovanje. Da se drže člani krajnega šolskega sveta nekako okorno in moško, se je zdelo Gladežu umevno; ljudem hvala ne gre rada z jezika, je mislil in se veselil sam pri sebi te zadrege. Sestavil si je že zahvalo za priznanje, ne preskromno, zakaj prevelika skromnost pričakuje ugovora. Prešerne in razžaljive pa tudi ne, ampak tako, ki izreka priznanje tudi slavitelju, zakaj poleg tako izobraženega krajnega šolskega sveta, vnetega za napredek, še mogoče ni brezuspešno delovati.

Kako preprosto in ljubko je sprejemal člane krajevnega šolskega sveta, ki so prihajali na sejo počasi od vseh strani!

"Ali bo dolga?" je vprašal stari župnik pred šolo in počakal župana, ki se je bil pokazal izza ogla in snemal klobuk.

"Za eno dolgo smotko," je dejal župan in vlekel z debelo roko cigaro iz cigarnice, ki mu jo je molil župnik, in stopil v vežo.

"Zaradi mene, g. župnik, bi ne bilo treba nobene seje..."

"Začnimo, g. učitelj", je dejal župnik in stopil v vežo. "Onih dveh ne bomo čakali".

"Antonovca tudi najbrž ne bo," je dejal župan in z mazincem slovesno utrlil pepel s smotke. "Rožman pa pride, ker je nekaj hud na g. učitelja".

"Res? Name?" se je zavzel Gladež in se pomilovalno nasmehnil. Kam pa pride učitelj, če bi se bal že krajnih šolskih nadzornikov! Vendar bi mu ne bilo neljubo, če bi Rožmana ne bilo k seji.

Toda komaj so bili gospodje posedli k mizi, komaj si je bil Gladež pripravil papir in tinto, je burno vstopil Rožman, rdeč od razburjenja. V pozdrav je samo pokimal, gledal je pa tako grdo, da se je župan odmaknil, ko je zaškripal stol pod srditim možem.

"Rožman, eno smotko!" je miril župnik in mu pomolil cigarnico.

"Hvala, g. župnik, ne bom, ne smem", je hropel mož in iskal besede za svoj napad, ki jih je imel doma vse pripravljene in razvrščene, med potom so se mu pa bile porazgubile. Zato je udaril z roko ob mizo.

"Hrupna obstrukcija." je dejal župnik in se naslonil nazaj.

„Le udari, Rožman“, je dejal župan in se zopet odmaknil. „Jeznemu človeku to dobro dene“.

Gladež je pa popraševal, kaj da je Rožmanu in da se tako vedenje ne spodobi — žali vse člane krajnega šolskega sveta.

„Ta Gladež!“ je zarjul Rožman.

„In ta pumpež!“ je dodal župan in pomaknil smotko v drugi kot ust. „Za poslanca bi bil dober, g. župnik“.

„Kakšne Gladež!“ je skočil pokonci učitelj, ki mu je žalitev vzbudila pogum. „Ali je to kak hlapec, kak cigan?“

„Gospod Gladež se reče,“ je popravljaj župnik. Rožman pa je vpil naprej: „Jaz bom tožil! Jaz tega netrpim! In ta Gladež tam“ — je pomolil pest proti učitelju.

„Prosim: gospod Gladež!“ je dejal ponosno učitelj s svesti si, da je pravica na njegovi strani.

„Tako ne pridemo nikamor naprej“, je dejal župnik. „Rožman, pavezite, kaj vam je na srcu!“

„Na srcu nič, ampak na žolču, hu!“ rohnal Rožman. „Ali velja še četrta božja zapoved ali ne več, gospod župnik?“

„Seveda velja, ampak ne izpolnjuje se vedno“, je rekel župnik.

„In zakaj se ne izpolnjuje? Zaradi tega Gladeža!“

„Gospoda Gladeža enkrat za vselej!“ je dejal ostro učitelj in potrkal s svinčnikom odločno po mizi. „Žaliti se jaz ne dam“.

Prijaznemu posredovanju župnika in župana se je posrečilo spraviti na dan, kar je težilo hudega Rožmana.

„Otroci naj pišejo o napakah svojih staršev“, se je jezil naprej Rožman.

„In o vrlinah!“ je poudaril učitelj. „Starši naj se potrudijo, da bodo otroci videli same vrline, pa ne bo nobene jeze več.“

„Ali so otroci naši sodniki?“

„In kakšni sodniki! Najstrožji sodniki so učitelju njegovi učenci in staršem otroci!“

„Napak svojih staršev otroci še videti ne smejo.“

„Prav res!“ je dejal Gladež, ki mu Rožman seveda ni bil kos. „Zatorej naj se starši odresejo svojih napak, da jih otroci ne bodo gledali in videli. Dobri nauki izgubé poleg slabih zgledov vso veljavo in se zde navadnim očem zgolj hivnavščina“.

„Čemu sem pa jaz potem nadzornik?“ je udaril zopet ob mizo Rožman.

„Čemu?“ je učil Gladež. „Krajni šolski nadzornik je zato postavljen, da gleda, če se šolski prostori redno pometajo, če se okna in vrata dobro zapirajo in če je za zimo dosti drv navoženih. O vzgoji in pouku pa nimate vi nič govoriti, in sicer

hvala Bogu, ker o tem nič ne razumete“.

„Ej, nekaj pa le razume“, se je potegnil za Rožmana župan. „Da take nologe niso za šolo, to je razumel Rožman, vi pa ne.“

„Jaz sem tudi tega mnenja“, je rekel župnik in skušal poravnati prepir. Branil je po eni strani Rožmana, po drugi Gladeža. Dasi je bil prepričan, da so Gladeževe naloge neumestne, se mu je vendarle vsiljevala misel, če ni morda to postopanje najnovejša, morda celo priporočena metoda moderne vzgoje. Na pedagoškem poljujenja vsaka neverjetnost.

Toda tako trdno sta bila nasprotnika prepričana, da imata prav, da je bila vsaka sprava nemogoča. Odločiti je moralno višje mesto. In kar je Gladeža posebno bolelo: okrajni šolski nadzornik je stopil na stran svojega tovariša, krajnega šolskega nadzornika, in pustil pedagoga Gladeža na cedilu. Da, celo premestili so Gladeža „iz službenih razlogov“. Tako so se izpolnile bahate Rožmanove besede, da je bil on na Klancu pred Gladežem in ostane še za njim. —

Posebnega žalovanja za Gladežem ni bilo. Vendar sta mu ohranila Pepe in Gašper v svojih srcih hvaležen spomin, zlasti ker so se zanj razmere zdaj poslabšale. Z Gladeževim naslednikom se ni dalo nič prv govoriti. Bil je kratkih besedi in kar je rekel je rekel, ne da bi se začeli šele potem pogajati. In tistih lepih nauk, ki tako prijetno rešujejo ubogega učenca pazljivosti in učenja, je bilo zdaj konec.

Kaj se hoče? Vdati se je moral celo Pepe in vdal se je Gašper. Ne rad. Veliko sitnosti je imel stric Tone in mnogo je učila, svarila in opominjala teta Mana, preden se je naučil Gašper hoditi po pravi poti.

SILVESTROVANJE V CANBERRI

Slovensko društvo vas vabi

v ALBERT HALL (Commonwealth Ave.)

31. decembra ob 8. zvečer

GODBA IVANA SRKOLA — Pijače in
jedače.

O d b o r

V SLOVENIJO Z LETALOM

(Iz Vestnika SD Melbourne)

Rojaki iz Sydneja in okolice, ki mislijo na skupinski izlet v Slovenijo prihodnje leto, bodo z zanimanjem brali, kar poroča melbournski Vestnik o letošnjem izletu Melbournčanov. Svoja doživetja bodo primerjali z njihovimi in povedali, če bo drugo leto že kaj drugače. — Poročilo smo tu za spoznanje skrajšali. Ur.

PO DEVETURNEM LETU IZ COLOMBA smo pristali smo pristali v grških Atenah, kjer nas je že čakal avijon slovenske družbe ADRIJA. Pred vzletom nas je pozdravila "air hostess" v slovenščini — težko smo verjeli svojim ušesom — toda ko so nam še postregli s hrano in slivovko, smo se zavedeli, da res naši čuti ne varajo. Da, to je bil že del Slovenije in slovenska kovinska ptica nas je nosila naravnost v osrčje naše Gorenjske. Tri in pol ure nam je vzelo in že smo zagledali skozi oblake luči, ki so oznanjale, da smo nad Ljubljano — še malo, pa smo bili v Brnikih na naših tleh.

Občutkov, ki prevečajo človeka, ko stopi po tolikih letih na rojstna tla, ni mogoče opisati. Mnogi so se komaj zadržali, da niso poklekli in poljubili našo gorenjsko prst. Po opravljenih formalnostih in carinskem pregledu — ki ga prav za prav ni bilo, saj nam niso niti enega kovčka odprli — so se odprla velika vrata lepo urejenega moderne letališča, kjer so nas čakale naše matere, očetje, sorodniki in prijatelji. Vse je bilo v solzah in objemih. Opazil sem družino, ki je pričakala brata iz Avstralije in njegovo družinico. Otroci v narodnih nošah s šopki nageljčkov in rožmarina so zaželeli dobrodošlico svojim bratrančkom in sestričnam iz Avstralije in ti so jim lepo odgovorili v maternem jeziku. Njihovi pametni in razumni starši so poskrbeli, da otroci, rojeni v tujini, govorijo slovensko in svoje krvi ne bodo pozabili.

Videl sem vnučka, ki je objel osivelo babico, ki jo je poznal le iz pripovedovanja matere. S solzami v očeh ga je žena drgetaje vprašala: "Ali govoriš slovensko, ali me razumeš?" Pripravljena je bila nekako na to, da se z vnučkom ne bo mogla razumeti, morda se je tega celo bala. Toda mali mož se je izprsil in prav po domače zavil: "Koko de ne, stara mama, sej duma zmerom sam pu slovensk guvarema. Sam u šol se učima anglešk."

Morda bi mu dr. Slodnjak zameril njegovo slovnico in marsikateri učitelj bi ga zaradi njegove ljubljansčine potegnil za ušesa, toda babici so bile te besede najslajša nagrada za njeno dolgo pričakovanje. Stal sem ob strani in bil ponosen. Da bi si le še drugi Slovenci v tujini vzeli to družino za zgled!

Okrog tretje ure zjutraj se je letališče izpraznilo. Vsak je odšel na svojo stran — eni domov v rodno hišo, drugi k sorodnikom. Malokdo je to noč legel k počitku — razgovorom, vprašanjem, odgovorom ni bilo kraja. Kakšno je življenje v Avstraliji, kako ste živeli vsa ta leta — povej, povej! Mnogim je Avstralija nepoznana dežela — eni mislijo, da živimo med ljudožrci in da nam kenguruji skačejo po Elizabeth Streetu, drugi pa si utvarjajo, da nam po vrtovih rastejo drevesa, na katerih visijo namesto listja dolarski bankovci in je človeku treba le z roko seči po njih.

Tudi meni ni bilo prizanešeno. Govoril sem, da se mi je grlo sušilo, razlagal, učil; mnogi mojih sorodnikov so morali spremeniti sliko, ki so jo imeli o Avstraliji. Mnogo so krivi za to, da imajo ljudje o Avstraliji napačne pojme, tudi filmi, ki jih po Evropi kažejo o tej deželi — saj kažejo le tiste, ki so bili posneti v osrednji avstralski pustinji. Kamorkoli sem šel, povsod ista vprašanja. Škoda, da si nisem odgovore že vnaprej posnel na magnetski trak, pa bi lahko samo na gumbe pritiskal.

Mnogi izletniki vseh sosrodnikov in znancev niso našli doma; precej jih je na poslu v Nemčiji in drugod, kjer služijo sebi kruh, Jugoslaviji devize. Opazil sem, da se tudi v Sloveniji širi tista bolezen: "Sosed Janez ima avto, tudi jaz ga moram imeti, čeprav le fičeka" ...Zaslужek v tujini pri tem igra veliko vlogo, mnogi se pa tudi doma nekako znajdejo. V službo se med tednom morda vozijo s kolesom ali avtobusom, v soboto pa natočijo v tank nekaj litrov bencina in v nedeljo — hopla! — se peljejo nekaj kilometrov na izlet, na gasilsko veselico v drugo vas ali "pušelšank". In če v nedeljo ponoči kdo zavozi v koruzo ali obtiči na preorani njivi, se ni čuditi. Tisti stari pregovor: "Pijanec se spreobrne, ko fiček v jamo zvrne" — še vedno drži v tej modernizirani obliki. Nemotorizirani pa niso prav nič prikrajšani — doma pri nas do prve gostilne ni nikjer daleč, lahko jo mahneš tudi peš.

Malo neprijetno je, ko se okrog ene ure zjutraj vračajo domov in te s kruljenjem in vriskanjem pod oknom zbudijo iz sladkega sna. Škoda, da je popivanje edini naš "vsenarodni šport". Kakšna ponovna epidemija peronospore po naših vinogradih bi bila narodu lahko samo v korist — če bi, seveda, le kaj pomagalo. Toda bojim se, da bo

“kemija” še vedno ostala in bo pijače še vedno dovolj. Pravijo, da v Sloveniji vsako leto popijejo toliko “kraškega teranca”, da bi, če bi vse to “žlahno vino” zraslo na trti, naš Kras moral segati prav dol do Sicilije — tako pa menda kar po kleteh in fabrikah rase. In prav simptomatično je, da je letos za tekmovanje za najboljši “pop” popevko v Ljubljani prvo nagrado odnesla popivka — pardon: popevka — z naslovom “Pijem”...

Tudi televizijo moram omeniti. Prav nič boljši niso doma kot mnoge avstralske družine. Prišel sem k znancem pa obisk, ponudili so mi stol in turško kavo in posedli smo okrog “škafle”. Toda razgovor ni tekkel, morali so viet “Dr. Kildare-ja (niti v daljni Sloveniji mu nisem pobegnil), pa še vesti in šport in hvala bodi Bogu, da se program neha ob 10. zvečer in da imajo en sam “kanal”. Kar zamolčal sem, da imamo v Melbournu štiri. Če bi jim bil to povedal, bi verjetno vsi takoj emigrirali. Drugič sem šel k njim na obisk šele po 10. zvečer.

Na deželi

Umaknil sem se mestnemu življenju in se podal k stricu na kmetijo daleč v hribih. Tam sem kot študent prebijał počitnice. Bil je čas žetve in sem pridno pomagal, gonil krave na napoj in zdelo se mi je, da sem v raju in da bi hotel ostati tam za vedno. Naši hribi in hoste so še kot so bile. Pljuča dihaajo sveži zrak, srce se topi od miline. In v nedeljo v dolino k maši — prav kot nekda. Cerkev je bila nabita z ljudmi, ki so prišli od vseh strani. Po maši smo šli na pomenek in malico v gostilno.

Toda čas je le prehitro tekkel. Hotel sem si ogledati čim več Slovenije: od Prekmurja do Primorske in Bele krajine. Moral sem na pot. Tudi na Brezjah sem bil — 15. avgusta — ko so imeli romanje. Ljudi je bilo na Brezjah več ko izletnikov in dopustnikov na Bledu. štanti polni spominčkov in lectovih src, rdečih in zelenih pipecev (v škofji Loki jim pravijo pipkarji) in drugih dragocenosti, po katerih hrepenijo in poželjivo gledajo oči mladih pobcev, ki jih starši privedejo s seboj. Nič se ni spremenilo odkar me je stara mama kot fantiča vodila na božjo pot.

Nt Triglav

Da, lepa je Slovenija in nič čudnega ni, da ji Nemci in Angleži pravijo druga švica. Za slovo sem si šel ogledat še naše planine in zlezel sem celó na Triglav — v izposojenih čevljih.

Trenutno imajo doma ekonomske težave in nezaposlenost narašča. Mnogim so znižali plače. Pa še vedno na vse vedro gledajo. Ker sem hotel v hribe, sem stopil v prodajalno čevljev, da si kupim par gojzaric. “Nimamo”, je bil odgovor, “so pošle”. — Prav, sem si mislil, si bom pa kupil par japonk, ko sem že v trgovini. “Tudi japonk nimamo, je konec sezone”, mi je odgovorila prodajalka. — Šment, par nizkih čevljev bodo pa ja imeli, sem odločil, pa tudi s temi mi niso mogli postreči. “Kaj pa sploh imate?” sem vprašal.

“Mesečno plačo, pa še tisto samo 80 odstotkov”, mi je odvrnila hudomušna posluževalka.

In tako sem si moral za v hribe izposoditi bratove čevlje.

Svojevrsne jaslice pri č. sestrah v Melbournu

TO VAS BO IZREDNO ZANIMALO

(Ob zaključku XVI. letnika MISLI)

V ZADNJEM MESECU TEGA LETA obhajamo pri MISLIH posebne vrste jubilej, ki bo tudi naše bralce zanimal. Zdi se nam, da drugi listi in časopisi v kratki dobi 16 let ne doživljajo takega jubileja. Videli boste, da je to nekam **kisel jubilej** — jubilej je pa le! Torej — kaj je ž njim?

Uprava MISLI ima v svoji kartoteki **dvakrat toliko kartic z imeni bivših naročnikov**, kot kartic **še danes aktivnih in plačujočih**.

Dvakrat toliko! In še vedno mesec za mesecem romajo iz kartoteke "aktivnih" med "bivše" in tam med njimi "v miru počivajo". Redko se pa zgodi, da kdo "poroma" v obratni smeri. Imena so tam — ženska za mnoge ne veljajo več — naslovi so pa najbrž do malega vsi že davno neveljavni.

Kako je prišlo do takega "jubileja"?

Nekaj jih je v teh letih umrlo, kajpada. V 16 letih število prilično narase. In seveda taki gredo delat družbo — bivšim.

Nekaj se jih je izselilo iz Avstralije. Niti ne tako malo. Komaj kdo teh želi list dobivati čez morje.

Nekaj — o, več kot "nekaj" — je list odpovedalo: "nimam časa brati" — "me ne zanima" — "premalo novic" — "berem angleške liste" — "mi ne ugaja" — "preveč pobožnega piše" — "ni po mojem okusu" . . .

Nekaj jih je pošta vrnila s pripombo: "Return" in brez vsakega drugega pojasnila. Ne tako malo!

Veliko več kot "nekaj" se jih je preselilo, niso poslali novega naslova, pošta je list vrnila s pripombo: Left, new address not known. — In tako je ostalo . . .

In še taki so, ki sporoče: Odhajamo na obisk — ali preselili se bomo, prenehajte za ta čas, kmalu se spet oglasimo . . . Potem pa na obljubo — pozabijo. Nekoč, nekje, na neki način se morda le spet srečamo.

Končno je spet veliko več kot "nekaj" takih, ki so list mirno prejemali — če so ga brali ali ne, kdo bi vedel? — za naročnino se niso zmenili dve, tri leta — ko jim je bil list ustavljen, so enako "mirno" na znanje vzeli, ali pa sploh opazili niso, da več ne prihaja.

Med temi zadnjimi so posebno "zanimivi" primeri, ki naj jih malo natančneje opišem. Nekaj let že upravnik v mesecu juniju pregleda vse še "aktivne" naročnike in izbere izmed njih tiste,

ki so dolžni za tekoče leto in dvoje prejšnjih. Zaznudi se, ko opazi, da jih je lepo število nenadoma tako zaostalo, čeprav so morda poprej vrsto let redno plačevali. Zakaj — kdo bi vedel? Tako upravnik nabere kakih 60 do 70 leto za letom.

Zdaj se usede, napiše jim posebna pisma (skuša biti čeden), izpolni listek z imenom, naslovom in dolžno vsoto naročnika, priloži povratno kuverto — na njej je na zadnji strani že napisano ime in naslov onega, ki naj kuverto porabi, in spredaj na njej je **že pritisnjena znamka** — zapečati in nese na pošto. Zaveda se: Nič drugega jim ni treba, le vložiti ček ali kar je že, malo osliniti in vreči v poštni nabiralnik. Niti besedice ni treba pripisati! Niti koščka papirja jim ni treba iskati!

Potem čaka — kaj dočaka? Nekako polovica se jih res odzove, nekateri se opravičijo in prosijo "za zamero" — no, glavno je, da se odzovejo. Druga polovica molči . . . Upravnik čaka še par mesecev, ugiba, kaj so napravili s tisto znamko, ki jim je bila "poklonjena" — nato jim list ustavi in njihove kartice romajo med — "bivše."

Tudi ti najbolj "zanimivi" primeri torej po svoje pripomorejo, da pride do — jubileja . . .

KOT V TIHI PRIPOVEDKI

I. Burnik

*O, ako res
bi bil notranje prazen in črviv,
bi ničesar ne storil več.*

*Nabreklih ustnic,
nem, bi pogoltnil slino
in le še smehljal prijazen
bi mi sijal v očeh.*

*Ne morem, da bi v dlani
žgoči pesek zgnetel v glino:
mivka zbeži in v vetru zgine,
kot v tih prirovedki.*

*Ko se otresem poldneva bolečine,
ljubezen do vsega z novim hrepenenjem
me prešine.*

Jubilejne proslave ne bo, niti za čestitke se upravnik ne priporoča.

— ★ —

Kako pri vsem tem MISLI žive? Vzdržuje jih kljub vsemu še kar prilično krepka "trda sredica" naročnikov in naročnic, ki poleg naročnine pridno pošiljajo v SKLAD. Če ti odnehajo, pojdejo MISLI same med — bivše . . .

Poleg tega list dobiva stalno nove naročnike. Žal tudi mnogi od teh se kaj kmalu vržejo po prejšnjih, opisanih v gornjih točkah. Končno: oglasi svoje prinesejo.

Bi hoteli vedeti, koliko je med naročniki "aktivnih"? Tu so številke po državah v prvih 11 mesecih tega leta. Nekaj jih bo še v decembru, na drugi strani je pa nekaj od navedenih plačalo že za leto 1968. Tako se stvar izravna.

New South Wales	411
Victoria	253
South Australia	53
Queensland	36
Western Australia	16
Australian C.T.	17
Tasmania	3
Izven Avstralije	16

Kako se vam zde te številke spričo tisočev Slovencev v Avstraliji, kot včasih kje beremo ali slišimo razna mnenja? In to tudi vsi vemo, da je že leta naš list *e d i n i* za vso Avstralijo! Kaj se vam zdi, pastirčki vi, ali ste kaj takega že slišali?

ZVIŠATI MORAMO NAROČNINO

Nič ne pomaga. Cene so zrasle na vseh straneh, pri MISLIH vse od papirja do poštnine. Če naj v prihodnje obdržimo list v sedanjem obsegu, moramo računati na **prav blizu ŠTIRIH TISOČEV dolarjev na leto**. Ali naj mu rajši znižamo število strani? Ka pravite?

T o r e j :

NAROČNINA ZA LETO 1968 je \$ 3 tri dolarje) — z naslednjimi izjemami, ki veljajo:

1. za tiste, ki pošljejo v SKLAD več ko en dolar;
2. za tiste, ki so pred pričujočo objavo poslali naročnino za leto 1968;
3. za tiste, ki RES, RES, RES ne morejo plačati več ko \$2.

UREDNIK DOSTAVLJA

Tako torej je natipkal upravnik in položil tipkarijo na urednikovo mizo. Urednik se je malo manj ko do krvi praskal za ušesi, pa mu ni kazalo tipkarije vreči v uredniški koš. Kaj je hotel, pridnemu in skrbnemu sotrudniku moraš ustreči — rad ali nerad. Ali se boš z njim skregal?

Nič spodbudno bi ne bilo, če bi svet zvedel: pri Mislih se kregajo in tepejo, urednik in upravnik sta si v laseh! Zares bi bila to čudna novica, zlasti še zato, ker vemo, da urednik in upravnik živita ne samo pod isto streho, ampak celo pod isto — p l e š o !

VELIKA ŽENA NAŠIH DNI

Marija N. Melbourne

KDOR MED NAMI BERE LEPI LIST "Katališki Misijoni" iz Argentine, tistemu ime te žene ne bo čisto tuje, morda niti ne njena slika. Je pa ta velika žena več kot vredna, da jo predstavimo tudi vsem drugim, ki berete MISLI. Njeno ime je sedaj *Mati Terezija*, kot dekletu se ji je pa reklo Neža Bojaxha. Rojena je bila v Albaniji. Če prav vem, žena govori tudi srbohrvaščino in je zelo znana med misijonarji, ki so šli v Indijo iz Jugoslavije in z njo sodelujejo.

Mlada Neža je šla za nuno najprej k sestram "Loretto Nuns" na Irsko. Od tam so jo poslali v misijone v Indijo. Več let je bila učiteljica in voditeljica višje dekliške šole. Ko je pa videla, koliko revščine je v deželi, si je zaželela, da bi mogla na poseben način zanje kaj dobrega storiti. Zaprošila je pri predstojnikih, da bi smela zapustiti svojo redovno kongregacijo in ustanoviti novo. To dovoljenje je kmalu dobila in ustanovila je Sestre Božje ljubezni. Redovno obleko si je sama zamislila — po zgledu indijskih ženskih oblačil. To je indijski "sair" krilo, bele barve, obrobljeno z modrijo. Samo majhen križec označuje redovni poklic.

Sprva je bila čisto sama. Kmalu so se ji pridružile še nekatere sestre loretanke, pa domača indijska dekleta so se ji ponudile. Svoje delo po pravilih nove ustanove so pričele s tem, da so priredile zavetišče, ki mu pravi: Dom ba umirajoče. V ta namen so preuredile neko že razpadajočo hišo, ki je bila nekoč za romarje v čast indijski boginji Kali. Po tej boginji je dobilo ime tudi mesto: Kalighat. Že prvo leto ustanovite novega Doma je dobilo v njem treho nad 1000 umirajočih. Sestre so jih zbirale od vsepovsod, tudi kar s cest in drugih javnih prostorov po mestu. Število je raslo iz leta v leto. Ker mesto Kalighat ni daleč od Kalkutte in je v tem ogromnem mestu revščine za celo morje, je število nabranih kmalu zraslo v deset tisoče.

Po večini ti siromaki v Domu za umirajoče res umrjejo in poglavitni namen je, da morejo umreti v precejšnjem miru ob pomoči požrtvovalnih sester. Beseda "mir" je izrecno geslo Matere Terezije in njenih nun. Neprestano ponavljajo kratko molitev: Gospod, daj, da bom mogla biti orodje miru! Ni pa redko, da hudo bolni v Domu za umirajoče ozdravijo. Skrbna nega pripomore k temu. In na ponudbo se Materi Tereziji najboljši indijski zdravniki, ki brezplačno pridejo delat v njen Dom, ko vidijo, s koliko požrtvovalnostjo se sestre Božje ljubezni darujejo v službo bližnjega.

Courtesy: "Harvest"

Prav ta čudoviti zgled je privlačna sila, ki Materi Tereziji omogoča vse to ogromno delo. Tisoči in tisoči v Indiji in drugod po svetu ji pošiljajo sredstva v denarju in blagu, da more neprestano širiti svoja podjetja iz kraja v kraj. In čudovito je, kako je že naraslo število sester, ki se javljajo za vstop v kongregacijo z raznih kontinentov, največ pa iz same Indije. Zato je mogla Mati Terezija ustanoviti že dolgo vrsto raznih "domov", ne samo "za umirajoče". Obstoje domovi za gobavce, za pohabljenice, za zapuščene otroke in tako dalje. Za gobavce je zgradila celo vas in v njej nastanila 400 družin z gobavimi člani. Tudi za njihovo zaposlitev je po možnosti poskrbljeno. Sestre zbirajo po širnem svetu verne družine, ki si poedine gobavske družine tam posvojijo, adoptirajo, in jim pošiljajo redno pomoč. Berem, da jih je nekaj tudi v Avstraliji.

Mati Terezija je vedno vesela in svojim sodelavkam naroča: Pojdite med siromake z nasmeškom na ustih! Če ne morete iti mednje z veseljem v srcu, čemu bi hodile mednje? Podoba je, da vse sestre Božje ljubezni to dobro razumejo. Le tako je mogoče, da se mogle že toliko dobrega napraviti. V sami Kalkutti vodijo 52 zavodov, v Delhiju 25, drugod po Indiji 38. Pa odkar so bile te številke dane v javnost, so zelo verjetno nastali še nadaljnji zavodi.

NOVEMBER IN DECEMBER V SLOVENŠČINI

Pepe Metulj

ZA MESEC NOVEMBER se je menda našim prednikom od nekdanj zadelo najbolj značilno to, da v tem mesecu drevje izgublja listje. Tudi drugi Slovani so poimenovali mesec november po listju, pa nekateri so ime po listju dajali že oktobru. Pri nas ni videti, da bi kaj dosti omahovali, že zelo daleč nazaj sega ime za november po listju: listnik, gnilolist, listognoj, listopad. V tisku je za nekaj časa obveljal listognoj. Kmet pač ni mislil samo na to, da listje drevju odpada, veselilo ga je, da odpadlo listje gnoji zemljo in to je nekaj vredno.

Ko so pa "spodobni" literati nastopili zoper

REPATA ZVEZDA

I. Burnik

*Prišla bo noč —
noč čudovita. —*

*Za vse ljudi,
za vse stvari:
Repata zvezda bo posvetila
in oznanila rojstvo Odrešenika.*

*Sreča prevelika —
Ko milost Tvoja, Dete, nas bo ogrela,
bodo naša srca v radosti kipela:
Sveta božična noč!*

Toda kakor je Indija sama silno potrebna takih ustanov, se Mati Terezija ne obotavlja pošiljati svoje sestre še drugam. Nekaj jih je že šlo v Venezuelo in Brazilijo, prošnje pa prihajajo še iz raznih krajev. Vsem, prav vsem, bi velika žena rada ustregla in bo gotovo tudi vsaj poskušala.

Po širnem svetu je morda najbolj zaslovelo ime Matere Terezije, ko se je ob evharističnem kongresu v Bombayu srečala s papežem Pavlom in ji je ta poklonil svoj avtomobil, s katerim se je vozil po Bombayu. Avtomobil so dali na srečke in je ta srečolov prinesel dobička \$35.000.

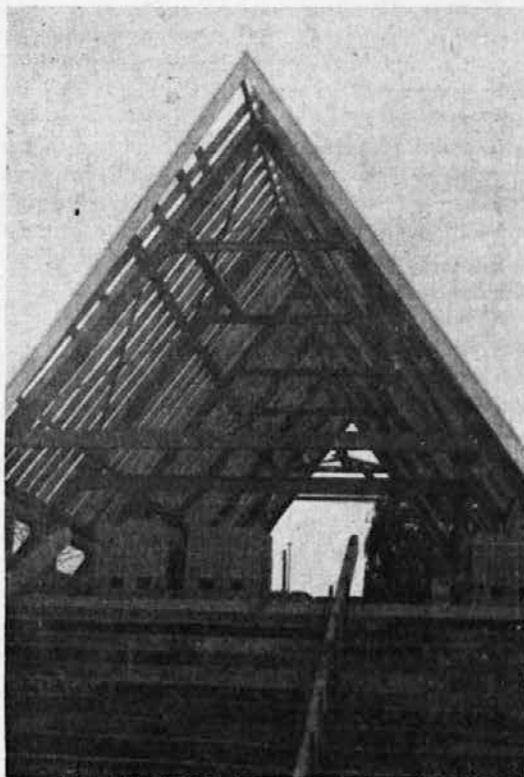
Kar vemo o Materi Tereziji, si lahko mislimo, da pač noben "čisti dobiček" ne gre v korist tako dobrih namenov, kot je šel ta, ki je romal skozi roke in srce te velike žene naših dni — Matere Terezije iz Albanije. O, kako majhni smo mi v primeri z njo!

ime kozoprsk za oktober, kakor sem pisal v prejšnji številki, je nastal boj tudi proti imenu listognoj. Menda je nekaterim ob tej besedi kar nekaj zasmrdelo... Pod vplivom teh kritikov že nekako sto let ali več naši kolendarji in praktike pišejo "spodobno" ime — listopad.

Tudi o imenu "gruden" za december ni veliko povedati. Bila so sicer še druga imena: grudnik, kolednjak, božični mesec, veliki božičnik in še druga, vendar se nobeno ni kaj dolgo obdržalo. Gruden je ostal že zato, ker je to ime razširjeno tudi med drugimi Slovani v oblikah kot hruden pri Čehih, grudzien pri Poljakihi itd.

Besedo "gruden" izpeljujejo od grude, težko je pa reči, zakaj se to prilega ravno decembru. Morda zato, ker zmrzlina, ki navadno zares pritiska v decembru, zemljo nekako lomi, da pod ledom poka in se "grudi".

Tako sem svojo nalogo o slovenskih mesecih zaključil in ker se to godi v "božičniku", voščim vsem rojakom VESEL BOŽIČ!

Tako dorašča slovenska cerkev v Melbourneu

OBISKI

Za Misli napisal

Vinko Beličič, Trst

III/4

“O VĚLIKI DUH, PODELI MI NEKAJ modrosti in daj, da ne bom obsojal bližnjega, dokler nisem v njegovih mokasnih prohodil miljo poti!”

Lepe besede iz indijanske molitve mi prihajajo na misel ob koncu te moje panorame obiskov: na predvečer ustanovite Sindikata 000 (obiskovancev za obrambo pred obiskovalci), ki bi se dal dopolniti s Sosindikatom 000 (obiskovalcev za obrambo obiskovancev).

Jutri se mislimo sestati in naprošen sem, da predložim osnutek pravil.

Nelahko delo je pred mano. Stvar je namreč tako zapletena in raznolika, da imam občutek, kakor bi bil v labirintu.

Navedena indijanska molitev terja veliko od mene. Kdo se more vživeti v slehernega človeka? Mar ni vsakdo sebičnejši? Res je: svoj cilj ima in trudi se, da bi ga dosegel. Ali pa se kdaj vpraša: “Previsok cilj sem si postavil: če ga (s pomočjo drugih) dosem, ali bo trdno v mojih rokah (brez pomoči drugih?” Vase zagledani, brezobzirni ljudje preveč hočejo od življenja. Ali sem dolžan potrpežljivo stati ob njih, da plezajo po meni ter potrgajo najboljše in najslajše sadeže na drevesu sveta? Ali ni to prej ko pomoč bližnjemu potuha, da postane še objestnejši?

Kako naj to spravim v suhe besede pravila?

K udom pripravljajočega se obrambnega sindikata prihajajo obiskovalci od blizu in daleč: včasih v ednini, večkrat v dvojini, najpogosteje v množini. Res: naša vas je znana po dobrem zraku in miru, saj premoremo veliko zelenja, vrtov, dolin. Slovi pa tudi po gostilnah in prenočiščih. In zdaj javno vprašam: Kdo more terjati npr. od mene, da zastoj nudim tisto, kar nudijo gostilne in prenočišča za plačilo? Kako morejo obiskovalci (in po pravici bi jih užalil ako bi dejal, da so neizobraženi) biti tako trdoglavi in misliti, da se bo zasebnik čutil ne le počaščen, marveč jih bo tudi “po domače”, “po slovensko” (t.j. okusno in v izobilju) postregel — razen tega pa bodo še denar prihranili? Če se jim denar smili, čemu hodijo po svetu? Zakaj smo pa mi lahko doma?

Kako naj vse to spravim v suho pravilo?

Mnogi obiskovalci pridejo enkrat na leto ali celo vsaki dve leti. Ti se kajpada zelo cenijo in se niti malo ne zavedajo, da bi sčasoma utegnili biti nedobrodošli, saj leta tečejo po bliskovo. Drugi pridejo dvakrat, trikrat, štirikrat na leto. In ves ta roj os in sršenov se nenehno useda na isto hruško in jo izsrkava. Hruška visi na veji in si ne more pomagati. Ose in sršeni popijejo, kar je najboljšega v nji.

Kako bi se to glasilo v pravilniku obrambnega sindikata?

In nazadnje najbolj pekoča rana: najžaljevejša nezanimanje za naš položaj.

Kaj nam mar obiskovalčeva pripoved oziroma samohvala: kje je že vse bil; kam namerava zdaj; kaj je videl in doživel; koliko je dal za to ali za ono; katerega znanega ali vplivnega človeka je srečal; koliko je zaslužil tu, tam, s tem, z onim; kakšne uspehe je že dosegel; kaj zdaj snuje; kaj si obeta!

Zaman upaš, da bo imel besedo zate: ki nisi ne ptič ne miš; ki ti oblast daje čutiti, da si ji v nadlego; ki si povsod človek druge kategorije: ki rajši potrpiš nego da bi med Poncijem in Pilatom iskal potni list; ki te ob bližanju vsakega oktobra bolj skeli želo skrbi in zvezanosti v srcu. Važne so mu izložbe, trgovine, blago, jed, pijača, spominki (in še kak izlet za povrh), ti pa mu nisi važen. Važen je sam sebi, ta človek na zasluženem poletnem oddihu; edini tvoj oddih je, da imaš danes njega na glavi, jutri pa koga drugega.

Prijatelji, ali niste tudi vi preutrujeni za ustanavljanje sindikata?

Ustavimo se, še je čas, in si še dalje pomagajmo kakor doslej: porazdelujmo si težo skupnih znanecv na več pleč! Odkar vemo, da so obiskovalci, ki prihajajo iz ljubezni do nas, ne do sebe, tako rekoč bele vrane, nam preostane samo eno: zresniti se, vrniti besedi njeno vrednost! Na tem robu Kra-

sa nad morjem, kjer se skušamo upirati vsem so-
vražnim vetrom, čutimo, da ima naš dan višek že za
sabo.

Če pa smo že tukaj in takšni, potem je očitno
božja volja, da gremo v globino in da pokončno
ubiramo korake v jutrišnji dan... tudi zavoljo tis-
tih, ki prihajajo za nami: da nas ne bodo obsojali
kot pokorjenci za naše grehe, češ prejšnje pokolenje
se je samo paslo, suvalo je v vime ko tele, ki mu
seski nikdar ne dajo dovolj mleka...

Vedeti moramo, da množstvo želja samo kali
našo srečo.

Jesen je v deželi. Vsi dečki in deklice so na
kolesih in dirjajo po stranskih cestah z mnogimi
ovinki: tekó zadnji dnevi počitnic, ko zrak diši po

sadežih. O zdravamariji v Velikem vrtu popivkava
skovir in naš sosed z razpršilnikom zaliva od suše
izmučene astre.

Val obiskov se bo počasi spet polegel —
in vse bo pokrila pozaba ko velik bel prt.
Mogoče, prijatelji, čutite isto ko jaz, samo da
molčite. Jaz pa slišim, kako govori moje srce:

"Pečina te gmajne, ena med tisoči sredi oru-
menelih trav, ves dan te je grelo sonce — in zdaj
greješ mene, ko je sonce zatonilo v bledem zlatu
in se od zahoda bližajo vztrajni oblaki septembra.

Naslونil sem se nate, dobrotna pečina, in me
greješ v tišini predvečera, ko gledam tiste oblake."

KONEC

AVSTRALSKI OBISK V ARGENTINI

(*"Svoboda Slovenija"* 23. nov. 1967)

Prejšnji teden se je mudil v Buenos Airesu na
obisku g. Dušan Lajovic, slovenski industrialec iz
Sydneya v Avstraliji. G. Lajovic je člen avstralske
uradne trgovinske delegacije, ki je doslej obiska-
la naslednje ameriške države: Meksiko, Venezuelo,
Peru in Čile. Iz čilske prestolnice je g. Dušan La-
jovic priletel za nekaj dni v Buenos Aires, odko-
der se je v ponedeljek, 20. t. m., vrnil v Santiago
ter bo nato z ostalimi člani avstralske trgovinske
delegacije obiskal še države Ekvador, Kolumbijo,
nakar se bo iz Meksika vrnil v Sydney.

Avstralska trgovinska delegacija ima 16 čla-
nov ter so v njej zastopane vse avstralske gospo-
darske panoge.

G. Dušan Lajovic je v njej kot predstavnik
avstralske industrije aluminija. Njegova tovarna
Impakt spada med največje tovarne aluminija v
Avstraliji z letno proizvodnjo 120.000 ton. Izdeluje
aluminij v palicah, izseke za tube za zobno pasto,
aluminijasti material za stavbarstvo ter najraz-
ličnejše strojne naprave iz aluminija. Tovarna ima
nad 6.000 kv. m pokritega prostora, je najmoderne-
je opremljena, skoro povsem avtomatizirana, ter
kljub vsej modernizaciji še vedno zaposluje okoli
200 nameščencev.

Smisel za industrijo je g. Dušan Lajovic dobil
od svojega očeta, ki je bil v Ljubljani ustanovitelj

Saturnusa, nato pa je imel tovarno za izdelovanje
aluminijastih predmetov v Šiški. Kot odločen proti-
komunist je leta 1945 odšel v begunstvo. Preživel
ga je v Italiji, odkoder je emigriral v Avstralijo.
Tu je bil najprej zaposlen po raznih tovarnah kot
navaden delavec, nato pa je začel z manjšimi tovar-
niškimi obrati, dokler ni razvil svojega industrij-
skega podjetja do sedanje višine in ugleda.

Lajovičeva tovarna aluminija v Sydneyu je
gospodarsko najtesneje povezana s tovarnami alu-
minija Kuala Lumpur v Malaziji, v Manili na
Filipinih in Maracaya pri Caracasu v Venezueli.
V vseh teh tovarnah ima g. Dušan Lajovic večino
delnic ter je v njih chairman in managing direc-
tor. Prodajo izdelkov njegove tovarne v Sydneyu
vodi njegov brat Milivoj.

Med svojim bivanjem v Buenos Airesu je g.
Lajovic v četrtek, 16. novembra zvečer obiskal tu-
di uredništvo Svobodne Slovenije ter je ostal dalj
časa v prijateljskem razgovoru s člani uredništva.
Ogledal si je tudi Slovensko hišo ter vse prostore
v njej.

Člani uredništva so se mu za prijateljski obisk
zahvalili ter mu želili še več uspehov v njegovem
industrijskem podjetju. Ob slovesu je g. Lajovic
obljubil, da bo prihodnje leto prišel na obisk v
Argentino s svojo gospo soprogo.

Z Vseh Vetrov

CANBERRA, GLAVNO MESTO avstralske federacije, zelo hitro raste. Mnogo je k temu pripomogel sklep federalne vlade, da se še zadnji njeni uradi preselijo iz Melbourne v Canberro. Uslužbenci teh uradov so morali hočeš nočeš za zaslužkom skupno z uradi. Po večini so se kmalu sprijaznili s spremembo in se v Canberri dobro počutijo. Zaradi dotoka novih ljudi se mesto širi na vse strani in nastajajo nova predmestja z vsemi ugodnostmi za moderno življenje. Od najnovejših predmestij je pretekli mesec zaslovelo po vsej Avstraliji eno z imenom Woden Valley, pa ne morda zato, ker bi se ji po naše skoraj reklo: Vodena dolina...

WODEN VALLEY še nima lastne katoliške šole, dasi jo že gradijo, otrok zanjo je pa dovolj. Vlada je odredila, da se pouk za katoliške otroke začasno lahko vrši v neki državni šoli, ki nima vseh razredov zasedenih. Pa se je dvignilo društvo učiteljev in zagrozilo s stavko, ako se to zgodi. Vlada se je podala zahtevi učiteljev, čeravno široka javnost ni stala za njimi. Katoliški otroci do dobili namestitev, začasno, v neki oddaljeni gozdarski šoli, kjer ima vlada prvo in zadnjo besedo. Za prevoz iz "Vodene doline" do šole je vlada oskrbela posebno avtobuse.

CATHOLIC WEEKLY, glasilo sydneyjske nadškofije, je pomenljivo postreglo učiteljskemu društvu z naslednjim osveženjem spomina: Ko je pred dvema leti v kraju Mona Vale blizu Sydneya pogorela javna šola, je ondodni župnik takoj ponudil katoliško šolo za uporabo pogorelcem. Člani učiteljskega društva takrat niso nič protestirali, še veseli so bili, da se je pouk lahko nadaljeval, čeprav — strah in groza! — v prostorih katoliške šole!

POLNOKRVIH ABORIGENOV v Avstraliji so pri zadnjem cenusu našeli 46,356. To je bilo leta 1966. Za polnokrvne štejejo vse, ki imajo količjak nad 50% črnske krvi. Pet let poprej so jih našeli le nekaj nad 36,000. Razlagajo tako, da takrat niso mogli doseči vseh, za zadnje štetje so pa kar prepričani, da imajo na listinah vse.

PROFESOR BIOLOGIJE na sydneyjski univerzi, dr. Hackney, piše v zvezi s tabletami proti spočetju in papeževim odlašanjem: Tisti, ki kritizirajo papeža, da se še ni odločil, razkazujejo svojo nevednost in vsega problema ne poznajo. Papež zelo modro čaka na to, da se do konca izkaže, kako je

s to zadevo. Tista tableta prepreči ovulacijo. Ne vemo še, kako bo to vplivalo na ženski organizem v teku let. Nekaj neugodnih posledic se je že pokazalo. V teku časa se jih lahko pokaže mnogo več. Zdravniški vedi je vzelo 300 let, da je dognala usodne poslednice tobaka. Tablete proti spočetju so na ponudbo šele kakih 10 let. Potrpežljivo čakanje na nadaljnja zdravniška dognanja je gotovo povsem umestno.

NOVE VRSTE TOZBE so se pojavile pred sodišči v Ameriki. Neki Jeffrey Gleitman, ki je bil rojen pohabljen, je tožil zdravnika svoje matere, zakaj ji ni med nosečnostjo svetoval, naj ga "odpravi". Rajši naj bi ne bil rojen, zdaj mora živeti kot pohabljenec. Nekdo drug, ki je duševno bolan, je tožil kar državo, zakaj ni preprečila njegovega spočetja, ko je bilo znano, da sta oba starša duševno bolna. Neki tretji je tožil svojega očeta, zakaj ga je spravil na svet — nezakonskega. Nobeden teh tožiteljev ni zmagal pred sodiščem, ker pač ni takih postav, da bi se sodniki po njih ravnali. Toda če se bodo še in še pojavljale take tožbe, mnogi mislijo, da bo počasi prišlo tudi do takih postav. Kaj bomo rekli o njih?

KIPAR FRANCE GORŠE je v prvih dveh tednih oktobra samostojno razstavljal svoja dela v newyorški "Gallerie Internationale". Bilo je prvič, da je stopil pred zares mednarodno publiko. S to razstavo je praznoval, takorekoč, svojo 70letnico življenja in 40letnico umetniškega delovanja. V omenjeni galeriji se smejo pokazati le najbolj dragocena dela iz vsega sveta. Goršetu se je galerija odprla na stežaj in osebno je uredil razstaveni prostor po lastnem okusu. Razstavljenata dela so bila iz lesa, orešca in bakra. Naš umetnik je požel velike pohvale. Posebno je ugajal kip sv. Metoda. O njem se je sam lastnik galerije, ki pač ve, kaj je umetnost, izrazil, da je kip čudovit in da je Gorše zares velik umetnik.

V FRANCIJI SO DEKLICE začele hoditi v osnovo šolo šele leta 1850. Poprej so bile šole le za dečke. V gimnazijo ali podobno srednjo šolo so dobile vstop šele leta 1880. Enakopravne moškim dijakom so postale francoske deklice šele v našem stoletju — leta 1924. Pa tudi v ostalih evropskih deželah je bilo podobno. Od takrat naprej je pa steklo dosti hitreje. Je že precej dolgo, odkar so ženskam prav tako vse šole odprte kot moškim, od najnižjih do najvišjih.

AVSTRALSKO DRŽAVLJANSTVO je v letu 1966 prejelo 31,133 priseljencev, okoli 2,000 manj kot leto poprej. Nad osem tisoč je bilo Italijanov, od katerih ima zdaj že 118,000 tukajšnje državljanstvo. Nato sledijo: Holadci, Grki, Nemci, Jugoslovani, Poljaki, Madžari. Od nadaljnjih nobena narodnost ni dosegla števila 1000. Vseh Jugoslovancev, ki imajo državljanstvo, je nekako 34,000.

PREGOVOR: KRI NI VODA je nujno treba zavreči, skupno z mnogimi drugimi. Dognano je namreč, da je v človekovi krvi nič manj kot 95% vode. Še kosti, ki so videti in čutiti tako trdne, vsebujejo kakih 20 odstotkov vode. Sploh je naše telo do 70 odstotkov — voda. Noben delček telesnega organizma ne bi mogel živeti brez vode. Ker se voda v telesu z rabo izkvari in jo telo meče iz sebe, ga je treba zmerom znova zalivati z zdravim vodo. K sreči ni treba vse manjkajoče vode nadomestiti s pitjem, naj je tudi vsa naša hrana po večini — voda. Pa pravimo, da je kri sok življenja, ko je to v resnici voda. Kri JE voda, voda pa ni kri.

VINKO LEVSTIK, lastnik hotelov Bled in Darniela v Rimu, je spet zaslovel po Italiji in preko njenih mej. Svojim uslužbencem je poleg drugega naložil, da za poldrugo uro na dan hodijo v šolo študirat jezike. Zlasti naglašeno in nemišlino. Tudi te ure jim Vinko plačuje. Ko je prišlo to v javnost, so razni listi obširno o tem pisali in poudarjali, koliko velja, če turiste nagovoriš v njihovem jeziku, oni pa lahko v svojem s teboj govore. Mnogim se zdi, da je Vinko Levstik dal pionirsko pobudo hotelirjem širom po Italiji in verjetno tudi izven nje.

PROF. JOŽE FELICIJAN je v angleškem jeziku v Ameriki izdal zelo pomembno knjigo o ustoličevanju koroških vojvod. Knjiga dokazuje z veliko natančnostjo, da je imel slavní Amerikanec Thomas Jefferson, ki je sestavil razglas o ameriški neodvisnosti (od Anglije), pred seboj popis ustoličevanja koroških vojvod, kakor ga je popisal Francoz Budin. Felicijanova knjiga bo učna knjiga v mnogih ameriških univerzitetnih seminarjih in bo izobražene Amerikance seznanila s slovenskim narodom kot komaj kaj drugega. Ocenjevalec pravi, da je knjiga pravi slavospev slovenski svobodoljubnosti in demokratičnosti.

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO
vsem rojakom širom po Avstraliji!

Janez Primožič, Brisbane

NE ZIDAJTE CERKVE, je rekel kardinal Ricketts županu v mestu Lima v državi Peru. Mestni svet je namreč prišel na misel, da je treba postaviti veličastno cerkev znani svetnici Latinske Ameriki, sveti Rozi Limanski. Iz vse Latinske Amerike naj bi prihajali romarji častit domačo svetnico. Zato mora biti nova cerkev nekaj posebne, stala bi blizu dva milijona dolarjev. Kardinal se je uprl in prigovarjal županu, naj rajši nabrani denar razdelijo med siromake, ki jih je tam okoli nič koliko. Župan je odločil, naj se zaenkrat ustreže kardinalu, načrt za cerkev pa ostane do takrat, ko ne bo v Limi več toliko siromakov.

"MITRO PROČ, TIARO NA GLAVO!" Tako je pisal ameriški duhovnik Fr. De Pauw papežu Pavlu. Mož je namreč hud na papeža, ker si ne polaga na glavo papeške tiare, ampak le škofovsko "kapo" — mitro. Mož je hud na minuli koncil, kjer so imeli besedo škofje z vsega sveta, papež jih je pa poslušal. Da se jim je "zapeljati", da je iz maše odpravil latinščino in uvedel domače jezike. Moral bi si bil dejati na glavo tiaro, škofo pa poslati domov — učiti se latinščine. Tako bi naredil Pavel VI, če bi bil "za kej" papež, o tem je oni duhovnik prepričan. — Če je Pavel VI zinil kakšno fletno kletvico, ko je pismo bral, nismo našli nikjer zapisano.

VEČERNA SENCA

Aloj Gradnik

Kolikokrat sem rekel mu: "Razum, povej, razreši mi: odkod in kam?"
In čakal sem zaman in bil sem sam
in vedno bolj mi venel je pogum.

Zdaj ne sprašujem več in le srcá
utrip poslušam, sok njegov in tok,
ko vzbujen trka: "Zunaj je tvoj Bog,
odpri mu vrata!" — In ko da iz sna

prebujam se in manem si oči,
odpiram srce in svetlobe žar
osleplja me in padam na kolena

in sonce, mesec, zvezde, góre stena
z oblakov vencem — vse je zlat oltar
in na oltarju zame Kruh in Kri.

MALO TEGA, MALO ONEGA

Janek Primožič

DECEMBER, SEDAJ DVANAJSTI mesec v letu, je dobil svoje ime po števniku "decem", kar pomeni deset. To je bilo takrat, ko je pri Rimljanih pri štetju časa veljal nekak "decimalni" sistem, pozneje spremenjen v dvanajsternega. Prav obratno kot smo v Avstraliji nedavno napravili z denarjem.

In vse razprave o mesečnih imenih razvidimo, koliko so stari Rimljani pripomogli k naši današnji kulturi. Spomin na Rimljane imamo tudi vse križem po naši Sloveniji, nove in nove izkopanine nam to potrjujejo. Naša Ljubljana, v tistih časih Emona, je bila važna vojaška postojanka, preko katere so stari Rimljani prodirali dalje in dalje v Srednjo Evropo.

rečje Macquarie reke. Naletel je na nepreahodno močvirje. Krenil je proti vzhodu in dosegel Port Macquarie in od tam kmalu odkril bogato ozemlje doline Liverpool.

Glavno mesto Severnega teritorija se je 1.1911 preimenovalo iz Palmerstona v Darwin. To ime si je privzelo po znanem velikem naravoslovcu iz prejšnjega stoletja.

Yarra River v Melbournu ima svoje ime iz jezika aborigenov. Pomeni, da je vedno tekoča, menda tudi, da rada poplavlja.

Canberra je prav tako iz jezika aborigenov. Bajе pomeni mesto sestankov ali zborovanj.

Linolej obrišimo s krpo, namočeno v okisani vodi, pa bo dobil spet prvotno lepo barvo in sijaj.

Zmečkano volneno obleko obesimo na vlažen zrak, pa bo kmalu spet gladka.

Gumijeva obutev bo spet kot nova, če jo od časa do časa namažemo z beljakom in otrpamo s suho krpo.

Med odkrivači Avstralije naj pride danes na vrsto JOHN OXLEY. Bil je zemljemerec v NSW in je leta 1817 odkril še danes tako imenovano Lachlan River v srednjem NSW. Leto pozneje je spet vodil ekspedicijo z namenom, da razišče po-

Prizor z "očetovskega dne" v Sydneyu

Po predstavi "Rdeča kapica" v Sydneyu

PO ŠPORTNEM SVETU

Košarkarsko moštvo ljubljanskega Slovana se je v Poritu na kvalifikacijskih tekmah uvrstilo v prvo ligo. Slovan je bil največji favorit in je to udi dokazal. Premagal je vse štiri noštva: Mlado Bosno, ki si je z drugim mestom prav tako zaslužila vstop v ligo, Pirot, Mladost iz Zagreba, Ivangrad in makedonskega prvaka Mavrovo. Tako bo Slovenija spet imela dva zastopnika v prvi ligi: Slovana in ljubljansko Olimpijo.

V prvi ligi je skoraj gotovo prvo mesto odda-no Zadru, Olimpija je na drugem. Iz lige bo izpadel BSK iz Slavonskega broda. Drugi izpadli član lige bo Rabotnički iz Skopja ali Borac iz Banja luke.

Na predolimpijskem tekmovanju v Mehiki sredi oktobra je telovadec Miro Cerar osvojil zlato medaljo na konju z ročaji ter četrto mesto v skupni oceni, Vera Nikolič je bila prva v teku na 800 m, rokoborci so dobili eno zlato (Marinko v mušji kategoriji) in eno srebrno (Horvat v welter). Vaterpolisti so prejeli srebrno kolajno, ki pa so jo vrnili. Po olimpijskih predpisih bi namreč pripadla Jugoslaviji zlata, odbor teh iger pa je določil za pravilo

količnih danih in prejetih golov in tako je prvo mesto pripadlo SZ.

Na tem tekmovanju, kj se je zaključilo 29. oktobra, je nastopilo 1600 tekmovalcev in 56 držav.

V Oberhofu je bilo 29. oktobra tekmovanje v smuških skokih na 80-metrski skakalnici prekrito z umetno snovjo. Udeležilo se ga je 73 tekmovalcev iz Poljske, Madžarske, Jugoslavije in Vzh. Nemčije. Zmagal je domačin Schmidt s 79,5 in 79 m. Zajc je bil 13. s 67 in 68,5. Eržen 1g., Štefančič 18., Mesec 22., Smolej 28. in Jurman 24. Štefančič bi se celo uvrstil na drugo mesto, če bil pri prvem skoku 77 m ne podrsal z rokami po tleh, ker je bil drugi skok tudi dolg — 75 m.

V Ljubljani je bill 24. septembra prvi pozivni turnir trinajstotice najboljših zamiznoteniških igralcev. Zmagal je brez poraza državni prvak Korpa, član ljubljanske Olimpije, drugi je bil Šurbek iz Zagreba, tretji Vecko in zadnji Klevišar, oba iz Olimpije, Ljubljana. Na Jesenicah pa so se pomerile dame. Zmagala je Cirila Pirc pred Zagrebčanko Resljevo, osmo mesto je osvojila Jeseničanka Pavličeva in deseto Žerovnikova iz Kranja.

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Naslov: 66 Gordon Street, Paddington,
N.S.W. 2021.

Službe božje

Nedelja 17. dec. (tretja v mesecu, tretja advent-
na):

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30

Spovedovanje za božič

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop. — spove-
dovanje poprej.

Nedelja 24. dec. (božična vigilija):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

(Spovedovanje od 9:30 do maše)

Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15

Ponedeljek 25. dec. (BOŽIČ, Rojstvo Gospodovo):

POLNOČNICA v Auburn Hall, Auburn

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15

WOLLONGONG (St. Francis Home) ob 6. pop.

Nedelja 31. dec. (peta v mesecu, Silvestrovo)

Leichhardt, sv. Jožef, ob 10:30

Ponedeljek 1. jan. 1968: NOVO LETO:

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

HAMILTON (N. Castle) ob 6. pop.

BRISBANE SOUTH ob 6. pop.

Nedelja 7. jan. SVETA DRUŽINA

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30

Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 14. jan. (druga):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

WOLLONGONG (St. Francis Home) ob 6. pop.

MNOGO SVETONOČNEGA
BLAGOSLOVA
in božičnega veselja vsem rojakom
želijo in voščijo
SLOVENSKI DUHOVNIKI

SPOVEDOVANJE POSEBEJ

Sobota 23. dec.:

Paddington (St. Francis) od 9:10 dop. in od 6-7
pop.

Cabramatta (St. Heart) od 2-3 pop.

Blacktown (St. Patrick), od 3:30 — 5 pop.

Sydney (St. Patrick), od 4 — 5 pop.

Auburn: PRED POLNOČNICO od 10. naprej.

POLNOČNICA NA SVETO NOČ:

AUBURN TOWN HALL

Auburn Road, malo čez Queen St.
(prav blizu postaje)

Letos bo polnočnica samo tu
Spovedovanje od 10. do 12.

NE ODLAŠAJTE NA ZADNJE MINUTE!

K. MOLITVI ZA DOMOVINO!

V prihodnjem letu bomo molili v gornji na-
men vsak mesec na **drugo nedeljo** v mesecu, ne
več na prvo, kot doslej. Torej prvič v **nedeljo 14.**
jan. pop. ob 2. v znani kapelici sv. Frančiška v
Paddingtonu.

Leto 1968 bo **Baragovo leto** — stoletnica nje-
gove smrti. Ta lepa obletnica nas bo spodbujala k
še bolj pristrčni molitvi za blagor domovine — naše
in Baragove.

Zopet ste vljudno vabljeni

na

ŠTEFANOVANJE

Paddington Town Hall (Oatley & Oxford St.)

Torek 26. decembra ob osmih zvečer.

Igral nam bo "Jadran". — Dobiček bo za
sestrsko hišo.

Slov. Karitas.

IZ VERSKO-UČNE URE V MARIBORU

"Otroci! Rekli smo, da sta bila Jožef in Marija doma v Nazaretu. Zakaj se je Jezus rodil v Betlehemu?"

Boris odgovarja: "Avgust, cesar v Rimu, ki je takrat imel najvišjo oblast tudi v Sveti deželji, je ukazal, naj se popiše ves svet. Vsakdo se je moral iti popisat v svoje rodno mesto. Rodno mesto Marije in Jožefa je bil Betlehem."

"Zakaj?"

"Bila sta iz Davidovega rodu. Ta rod je imel za svoje mesto Betlehem".

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

P o r o k e

Ivan Erzetič, Kožbana, in Katarina Zoretič, Vodina. Priči sta bila Ivan Zoretič in Ana Vasiljevski — 4. nov. 1967.

Alfonz Žnidaršič, Kozana, in Marija Budiš, Labin v Dalmaciji. Priči Karl Dolmark in Rita Nicotina — 4. nov. 1967.

Martin Kralj, Stopiče, in Olga Borštnik, Jezero, župnija Preserje pri Ljubljani. Priči Jože Kralj in Franc Korošec — 11. nov. 1967.

K r s t i

Jadran Rok Baričič, Leichhardt. Oče Rok, mati Dragica r. Brajkovič. Botrovala sta Stefan in Ankica Hrestak — 11. nov. 1967.

Linda Kropič, Dapto. Oče Venceslav. mati Terzija r. Sorčan. Botrovala John in Albina Konrad — 12. nov. 1967.

Robert Edwin Cenčič, Merrylands. Oče Albert, mati Pavla r. Gustinčič. Botrovala Dominik in Marta Filipič — 25. nov. 1967.

Jožef Božičko, Paddington. Oče Janez, mati Lilijana r. Želeketič. Botrovala Josip in Ivka Brajkovic — 26. nov. 1967.

Dragica Selja, Carlton. Oče Martin, mati Marica r. Kukovec. Botrovala Jože in Anica Kukovec — 11. nov. 1967.

Katehet mora biti pravičen. Doslej je on spraveval, otroci so odgovarjali. Zdaj se vloge zamenjajo: otroci sprašujejo, katehet odgovarja.

"Ali Betlehem danes še stoji? Koliko je imel prebivalcev takrat, koliko jih ima danes?"

"Betlehem še vedno stoji. Takrat je imel okoli tisoč ljudi, danes jih ima gotovo nad deset tisoč."

"Kako daleč je iz Jeruzalema v Betlehem?"

"Okoli deset kilometrov".

"Kako daleč je iz Nazareta v Betlehem?"

"To je pa velika razdalja. Še večja kot iz Maribora v Ljubljano. Takrat se pa seveda niso vozili s Fičkom, temveč hodili peš ali pa jahali na osličkih. Za pot od Nazareta v Betlehem sta Marija in Ježef porabila najmanj tri dni. Verjetno še več".

"Kaj pomeni beseda: Kristus?"

"Maziljenec. V stari zavezi so velike duhovnike in kralje mazlili s svetim oljem. Ti to bili Jezusove predpode. Jezus je najvišji duhovnik in najvišji kralj. Maziljen pa ni bil s svetim oljem, temveč z močjo Svetega Duha."

DAROVI ZA SESTRSKO HIŠO

Tudi ta mesec dobrotniki niso spali in ne pozabili na zadevo sestrskega samostana. Tukaj so darovi v novembru:

Po \$10.00 Franjo Čuček, Jože Kostevc, Marija Plesničar; po \$5.00 Janez Šveb in neimenovana; \$4.00 Edvard Golja, Franc Valenčič (Mt. Pritchard), Neimenovana; \$3.00 Matija Okorn; po \$2.00 Mirko Godec, Norma Kogovšek, Albina Konrad in neimenovana.

Iskrena hvala vsem skupaj in vsakemu posebej. Naj vam Bog obilo poplača to dobroto z bogatimi darovi, kakor le On more in zna dati!

Zopet bo za dobrotnike opravljena sv. maša, sestre pa bodo opravile uro molitve pred Najsvetejšim. Molile bodo tudi, da bi Bog za božične praznike navdihnil mnoge rojake s pripravljenostjo pomagati temu podjetju!

P. Valerian

NEW SOUTH WALES

Glebe. — Naj se dotaknem, čeprav po dolgem času, dopisov v MISLIH v zadevi "Soldering Aluminium". Je res, kar sta možaka iz Melbourne pisala, da avstralska kovinska industrija tega sistema ne pozna. Toda ni povsem jasno iz dopisa, za kaj gre. Eno je mehko spajkanje, drugo je trdo spajkanje, tretje je lotanje ali bronanje, četrto je srebrno spajkanje, v katerem igrata važno vlogo srebro in bron. Pri stvari gre verjetno za iznajdbo nove kisline. Specifična temperatura aluminija je samo 0,209 C in se lahko topi. — **Peter Bizjan.**
se kaj spoprijeli, bi ne bilo nič hudega. Zdaj sta

Concord. — Anketa "Če bi še enkrat živel", je jako zanimiva. Ali se samo meni tako zdi, ali tudi drugim? Kaj pravite? Jaz se čudim, da je tako malo dopisov, ki bi se nanašali na kak članek v MISLIH. Že pol leta se ženem, da bi patra urednika pridobil za to, da bi tudi MISLI razpisale anketo. Koliko vprašanj bi postavile, ne vem, bi se bilo treba zmeniti. Na vsak način bi jih pozvali, da naj pišejo, kaj jim je v listu najbolj všeč, ali pa tudi najmanj. Brez takih mnenj naročnikov se mi zdi list kakor mrtev in skoraj pust. Tudi če bi pa še čmrlj in Gustl utihnili, ta dva gotovo nista kaj navdušena za dialog. Kakšna beseda zoper, pa grem mulo držat. P. urednik pravi, da nima časa za anketo voditi, malo mu že verjamem, vse pa ne. Če se le ne boji, da bi kdo Pepeta pohvalil, pa je že naprej nevoščljiv. Kakor če! Jaz pa sam pozivljam rojake in rojakinje, napišite kaj več dopisov in povejte, kaj najbolj radi berete. Jaz bi rad pohvalil Janeza iz Brisbane, če za drugega ne, ker je tako vztrajen, pa ne samo za to. Tudi obe ženski, če sta gospe ali gospodični, naj oprostita, Marijo N. in Miro Mar imam v visokih "čisljih", kakor se je včasih pisalo, zdaj pa ne vem, kako se taka reč pove, ko čmrlja nikjer več ni. Tem in vsem prav vesel Božič vošči iz globočine svojega "bistva" — **Pepo Metulj.**

Glebe. — Rad berem, kadar je v MISLIH kaj za smeh in kratek čas. Bom pa še jaz eno poslal, čeprav je zelo nedolžna. Iz Lakarice je nekdo stavil v goriško loterijo in čez čas šel pogledat, če je kaj zadel. Bil je že pred uradom loterije, pa se je v

svoji nerodnosti spotaknil in se zadel ob vrata, da so ne skoraj udrle. Njemu se je pa to zdelo dobro znamenje in si je rekel: Zadel sem, zadel! Notri je pa bil neki Italijan in je zakričal: Cosa vole? Pa mu je odgovoril mož iz Lakarice: Že prav, že prav! Za danes kar v vrečo denite, jutri se pa vrnem s košom in voli. To je vse za moj današnji dopis. Lep pozdrav vsem! — **Ludvik Velišček.**

Sydney. — Pred tedni se je med nami razširila novica, je umrl mnogim dobro znani rojak **Milan Bratoš**, po rodu iz Velike Pristave pri Pivki. V Avstraliji je bil kakih 10 let. Ostal je samec in bil zaposlen pri raznih podjetjih v NSW. Zadnje čase je bilo podobno, da so mu oslabeli živci in je nekam samotnil. Nazadnje je stanoval na 7 Victoria St., Woollahra. Proti koncu oktobra je neko jutro na vse zgodaj odšel s svojim avtom na pot. Dejal je, da misli v Coomo in od tam morda proti W.A. Nekako sredi novembra je policija iskala sorodnike in znance s poročilom, da so našli fanta mrtvega nekje pri Norsemanu, kakih 120 milj južno od Kalgoorlieja, W.A.

Ležal je Milan blizu svojega avta. Okoliščine niso kazale, da bi bil žrtev rop ali česa takega. To je bilo 11. novembra. Policija je iskala sorodnike, zlasti brata Ivana v Wollongongu, pa se nihče ni oglasil. Nato so Milana pokopali na katoliškem pokopališču v Norsemanu 14. novembra in sporočili vso zadevo zastopstvu jugoslovanskih občil od leta 1959 do smrti reden naročnih in plačlasti. Več MISLI niso mogle poizvedeti. Milan je bil od leta 1959 do smrti reden naročnik in plačnik našega lista, še letos v oktobru je objavljen tudi njegov dar za SKLAD \$6. V avgustu se je oglasil pri p. Valerijanu v Paddingtonu ter prosil za spoved in obhajilo. Naj počiva v božjem miru! — **MISLI.**

MOHORSKE IZ CELOVCA DOSPELE Stanejo vse 4 \$ 3

IMAJO JIH: p. Valerijan za Sydney in okolico, P. Bazilij za Melbourne in okolico, Cvetko Falež za Canberro, Dr. Z. Hribar za Albury, Lojze Žagar za Wilston, Josip Jazbar za Kalgoorlie, Alojzij Sinko za Warrawong, Marija Kovačič za Waggo, Ivan Stante za Geelong.

VICTORIA

Pascoe Vale. — Božični prazniki se nam bližajo s hitrimi koraki. Poleg duhovnih dobrot nam bodo prinesli tudi zaželeno letne počitnice in potem novo leto z novimi upi in željami. — Tu v Melbournu nam vsak dan obetajo dež, ki je jako potreben, pa nobena obljuba ne pomaga, dež noče in noče dol. Slišimo, da imate v Sydneyu sušo na pivskem polju, dajmo obe suši zamenjati vsaj za praznike. Zamenjava bi dušam in telesom prinesla olajšanje. — V kulturnem pogledu pa pri nas ni tako suho. Slovensko društvo nam je pred kratkim priredilo prijeten večer. Četudi je igrice Trije tički med bolj skromnimi, so jo naši igralci odlično podali in nam napravili veselje. Hvaležni smo in želimo, da bi kmalu spet prišlo povabilo na kaj takega. Vesel Božič in srečno novo leto vsem rojakom, posebej pa listu MISLI in p. uredniku! — **Jože Grilj.**

SOUTH AUSTRALIA

Port Lincoln. — Že nekaj časa se pripravljam, da si naročim list MISLI. Končno sem se odločila in pošiljam svoj naslov. List MISLI sem spoznala pri prijateljih Ivanki in Danilu Zuodar. Rada ga berem, saj mi prinaša novice iz Trsta in drugih krajev. Med dopisniki in drugače omenjenimi najdem imena nekdanjih svojih profesorjev in sošolcev. Vesel Božič in srečno novo leto vsem! — **Roža Franco.**

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE

in

SREČNO NOVO LETO 1968!

P. Nikolich & B. Batar

od

TURISTIČNE AGENCIJE

“PUTNIK”

245 Gertrude Street

Fitzroy, VIC, (Melbourne)

TEL: 419-1584

KJE SILVESTROVATI?

S.D.S. AKCIJA ZA DOM

vabi na

“NOVOLETNI BAL”

Silvestrov večer ob 8. St. Francis Hall,
Paddington — \$ 4 (z večerjo)

Vstopnice samo v predprodaji: Akcija
za Dom P.O. Box 122, Paddington ali
Tel. 39-6378

Otroci nimajo vstopa. Obleke večerne.

Orkester: ženski plesni iz Romunije.

KUPUJTE SREČKE ZA VELIKO
LOTERIJO AKCIJE

S.D.S. AKCIJA ZA DOM

vabi na

SILVESTROVANJE

v nedeljo 31. dec. ob 8:30 zvečer

MASONIC HALL, Guildford

Vstopnina \$ 2-50

ZREBANJE SREČOLOVA AKCIJE

Vsi iskreno vabljeni!

V SLOVENIJO — PREKO ISLANDIJE

(Po poročilu iz Amerike)

NAJCENEJŠE SE POTUJE V EVROPO v skupinah. Če dobite dovolj ljudi, stane vožnja za vsakega potnika 240 dolarjev iz New Yorka v Evropo in nazaj. Jaz pa nisem našel skupine, ki bi odletela in se vrnila, kakor bi meni prijal. Odločil sem se za najcenejšo letalsko zvezo, kar jih poznam. To je Icelandic Airlines. Nima sicer jet letal, marveč le "jet powdered propeller flights". Res je treba ostati na letalu kako uro več, pa to nič ne de.

Da si potniki svoje noge malo zdravljajo, ima letalo enourni postanek v Reykaviku na Islandiji. Je nekaj, kar napravi to letalsko linijo izredno zanimivo, vsaj v poletnem času. To je "severni sij".

Z letališča v New Yorku smo se dvignili malo

čez eno popoldne in leteli proti soncu, zato smo ure pomikali venomer naprej, pa večera kar ni hotelo biti konec. Ko so nam ure po krajevnem času kazale devet, je bilo sonce še vedno visoko na obzorju. Šele po desetih je zdrknilo navzdol, a je pošiljalo nazaj tak sij, da je v zraku bilo svetlo kot podnevi. In ko smo ob eni pristali v Reykaviku, smo tudi na trdih tleh lahko brali brez umetne razsvetljave, čeprav je bilo oblačno.

Že ob treh je sonce zopet vzšlo. Ko občudujete te pojave, pozabite, da je treba sedeti v letalu nekoliko dalje časa kot na drugih linijah. Naj še pripomnim: ko sem se v naslednjem septembru vračal iz Evrope nazaj v Ameriko preko Islandije, severnega sija ni bilo več in tudi na Islandiji je bila noč čisto temna.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$ 6: Janko Menič; \$ 4: Lucijan Bogatec; \$ 3: Branko Cvetkovič;

\$ 2: Marija Plesničar, Matija Okorn, Vinko Ovičaj, Albin Knafeljc, Ludvik Šmuc ml.;

\$ 1: Ivan Legiša, Anton Šustar, Jos. Rakušček, J. Kampus, Stanko Petkovšek, Franc Ibič, Fredi Treven, Albert Cenčič, Julij Bajt.

P. PODERZAJ, INDIJA. — \$ 20: Janez Šveb; \$ 6: M.H.; \$ 5: Franc Šveb; \$ 4:50: J. Šajn; \$ 2: Ivan Mlakar; \$ 20: P. Bernard (namesto božičnih voščil po pošti).

SLOMŠKOV SKLAD. — \$ 6: Ciril Škofič; \$ 5: Ivanka Perko; \$ 2: M. Plesničar in Jože Kostevc; \$ 1: A. Fatur. — Tako se je dopolnil pričakovani stotak in bil poslan v Rim. Od vsote je ostalo \$ 6 za naslednji stotak.

SLOVENIK V RIMU. — \$ 6: M.H. in B.A.; \$ 5: Franc Šveb. — Po pomoti je bilo zadnjič rečeno, da manjka še 23 dolarjev. V resnici jih je manjkalo le 17. S pričujočimi darovi je tisočak

poln — odpošljemo ga čimprej. TAKOJ s prihodnjo številko začnemo zbirati za nov tisočak (tretji), ki naj ga zbere leto 1968. Dvakrat se nam je že posrečilo, zakaj se ne bi še tretjič (četrtič in tako naprej)?

Vsem darovalcem v gornje namene priskrba hvala, močan Boglonaj, pa dosti blagoslova božjega o Božiču in v novem letu 1968!

JOŽE VIPAVC

Trgovsko podjetje
EXPORT — IMPORT

7 STUTTRART — S, Böblingerstrasse 164,
WEST GERMANY, EUROPE.

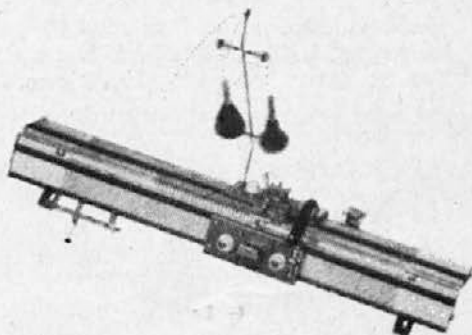
NUDI ROJAKOM V AVSTRALIJI PRILOŽNOST, DA NA PREPROST NAČIN NABAVIJO SORODNIKOM, PRIJATELJEM IN ZNANCEM V DOMOVINI IN OSTALIH DELIH SVETA RAZNOVRSTNE PROIZVODE SVETOVNO ZNANIH NEMSKIH TOVARN PO IZREDNO UGODNIH IN KONKURENČNIH CENAH, KI SO ZNATNO NIŽJE OD DOMAČIH.

GOSPODINJSKI STROJI VSEH VRST, RADIOAPARATI, TELEVIZORJI IN MAGNETOFONI, ŠIVALNI STROJI ZNAMKE SINGER IN PFAFF, PLETILNI STROJI, DVOREDNE AVTOMATSKE MOTORNE KOSILNICE, TRAKTORJI, OKOPALNIKI, NAHRBTNE MOTORNE ŠKROPILNICE IN SPLOH VSE ZA KMETIJSTVO, OBRT IN INDUSTRIJO.

ZAHTEVAJTE NAŠE PONUDBE IN POJASNILA! ODGOVARJAMO TAKOJ V V SLOVENŠČINI. POŠILJKE ODPRAVLJAMO PO NAJHITREJŠI POTI V DOMOVINO IN OSTALE DELE SVETA.

Nahrbtna motorna škropilnica
SCHANZLIN z dvotaktnim bencinskim
motorjem od 3KM — izvozna cena
samo 69 avstr. dolarjev

Dvoredni avtomatski pletilni stroj
KAISER AUTOMATIC je izdelan iz kovine
in z njim se lahko plete od najtanjše do
najdebelejše volne z najrazličnejšimi
vzorci. Cena 114 avstr. dolarjev.

S. Marija KSAVERIJA PIRC, slovenska misijonarka v Siamu, piše iz Bangkoka: "Kaj delamo uršulinke na Tajskem (v Siamu)? Leta 1924 nas je tedanji škof naprosil, naj pridemo v Bangkok in odpremo šolo za 'višje kroge'. Kralj Chulalongkorn je imel veliko število žen in tako je bilo princ in princezinj nič koliko. Naš zavod Mater Dei je imel takoj lepo število princezinj med učenkami. Celo sedanji kralj Pumipol, njegov brat in sestra so bili pri nas v šoli. Noben teh ni prejel krsta. Toda s poukom so prejeli globoko spoštovanje in ljubezen do katoliške vere. Kralj ima sedaj v svoji palači posebno šolo za svoje štiri sinove in za precejšnje število otrok kraljevih prijateljev. Rav-

nateljica te šole in štiri profesorice so naše bivše učenke. Kar so dobile pri nas, to posredujejo tem visokim, jutri zelo vplivnim krogom. Često pridejo k nam na obisk in posvetovanje."

IZ PISMA OD TAM: Naša emigracija po svetu se ne more prav živeti v razmere v domovini. Zadeve doma preveč kritizira s svojega vidika, ne z vidika nas doma, ki smo v resnici prav tako proti režimu. V naš položaj se je vživel dr. Žebot v knjigi: Slovenija včeraj, danes in jutri. Tako je mogel režim zadeti v živo. Prav zato je režim knjigo prepovedal in prav zato je v Sloveniji po njegovi knjigi tako popraševanje.

DOSPELE SO NAJNOVEJŠE SLOVENSKE
PLOŠČE

Največja izbira v Melbournu

BOŽIČNE PESMI—NARODNE—ZABAVNE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

po najugodnejših cenah

**U N I V E R S A L
R E C O R D C O.**

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC.
TEL.: 41-1243

Tram iz Bourke St. City 88,89,90
do postanka 13 (Gertrude & Smith St.)
Naročite lahko po pošti. Odpošljemo.

H A I R D R E S S I N G S A L O N

" M I R A "

25 Dale Street, Fairfield, N.S.W.

se priporoča rojakinjam v Fairfieldu in okoli-
lici za pričeske, ondulacije, kodranje, bar-
vanje in nego las.

Poleg rednih delovnih ur, je salon od-
prt tudi v četrtek zvečer in soboto ves dan.

Cene zmerne: "Special permanent" samo
\$ 3.50

Telefon 72-6392. Mira Radič.

S. & K. GOLOBIČ

19 Twenty-first Ave., Mt. Isa, Qld.

Specialists in all types of Plumbing,
also Electric & Oxy Welding

Poslušajte naš radijski program
vsako soboto od 4-4:30 pop.

Valovna dolžina 1370 v krogu 1300 milj

Rojakom v Avstraliji
VESEL BOŽIČ N SREČNO NOVO LETO
1968

ZA POTOVANJE PO NAJNIZJIH CENAH:

z ladjo: Melbourne — Genova od \$345
na obe strani: od \$728.80

z letalom: Melbourne — Ljubljana od 587-90
na obe strani: od \$1116.30

P. NIKOLICH & B. BATAR

TURISTIČNE AGENCIJE

"PUTNIK"

345 Gertrude St. (vagal Smith St.)

Fitzroy, Melbourne, VIC.
TEL. 419-1584

Po urah: 41-5978 ali 44-6733

POD VODSTVO ROJAKOV JE PREŠLA

B. P. G A R A Ž A

190 Canley Vale Rd., Canley Hts., NSW.
Prevezla sta jo slovenska rojaka

FRANC BERKE & TOMAŽ KLINAR

Priporočata se vsem v kraju Canley Vale in
okolici za vsa avtomobilska popravila.

Strokovno delo, zmerne cene, prijazna
postrežba.

Imamo tudi inštrument za elektronski
"tune-up" vašega motorja.

Tel. v garaži: 72-5853 — na domu: 72-1049

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIZEK

"GRANVILLE SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.
Guildford, N.S.W.
Tel. 632-4433

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"
Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG LTD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

ROJAK SE PRIPOROČA ROJAKOM RIVER CONCRETE

"Builders & Contractors"

Špecialist za vsa cementna in zidarska
dela v hiši in okoli nje

MARIO JURČIČ 37 Pamberton St.,
Homebush West, NSW.

Telefon (po 6. zvečer): 76-8628
Delo garantirano, rojakom popust.

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO

BOŽIČNI PAKETI

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

TELEFON 87-3854

1. Pristno štajersko bučno olje (Pumpkin Seed Oil) dobite: v Adelaidi pri firmi John Martin; v Melbournu pri firmi Hojnik; v Sydneyu pri g. Olipu.
2. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
3. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte vozne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Kdor naroči karto pri nas ali na čigar priporočilo dobimo naročilo, mu damo brezplačno informacije in nasvete v pravnih in poslovnih zadevah.
4. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam posljemo cenik.

ZASTOPNIK za N.S.W.: Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC.: Mrs. M. PERSIČ, 704 Inkerman Rd., Caulfield, VIC. Tel. 50-5391

PHOTO STUDIO

NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno
nove poročne obleke.

Odprto vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9.-7.

Dogovorite se za čas preko telefona:
41-5978. Izven ur: 44-6733

